Ára: 1 forint

XIV. évfolyam 4. szám. 1958. január 23.

Ludas Matyi

Javaslatunk vízhiány esetére

Pusztai Pál rajza

Estélyiruha divat

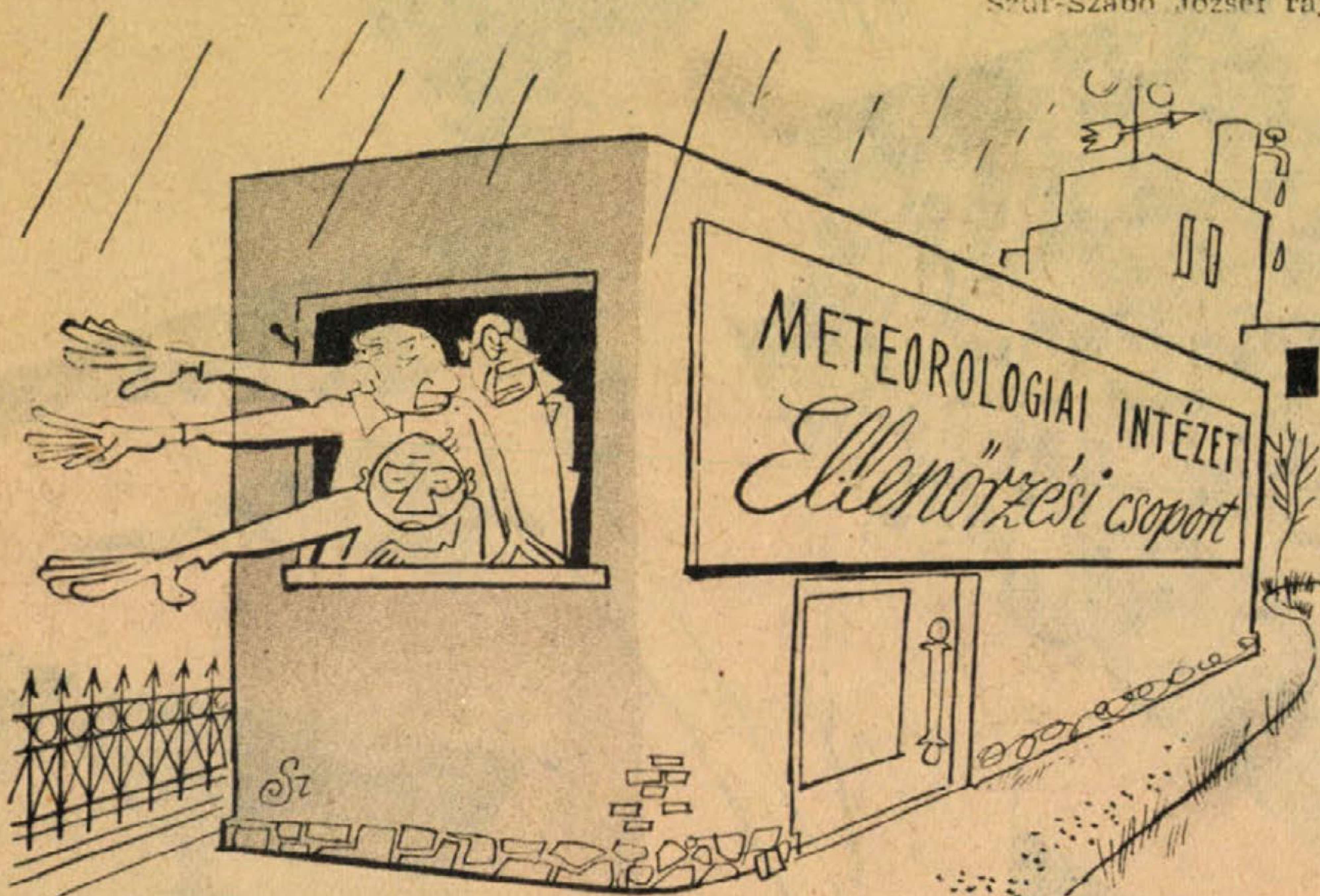
Várnai György rajza

...ahogy a nők szeretnék

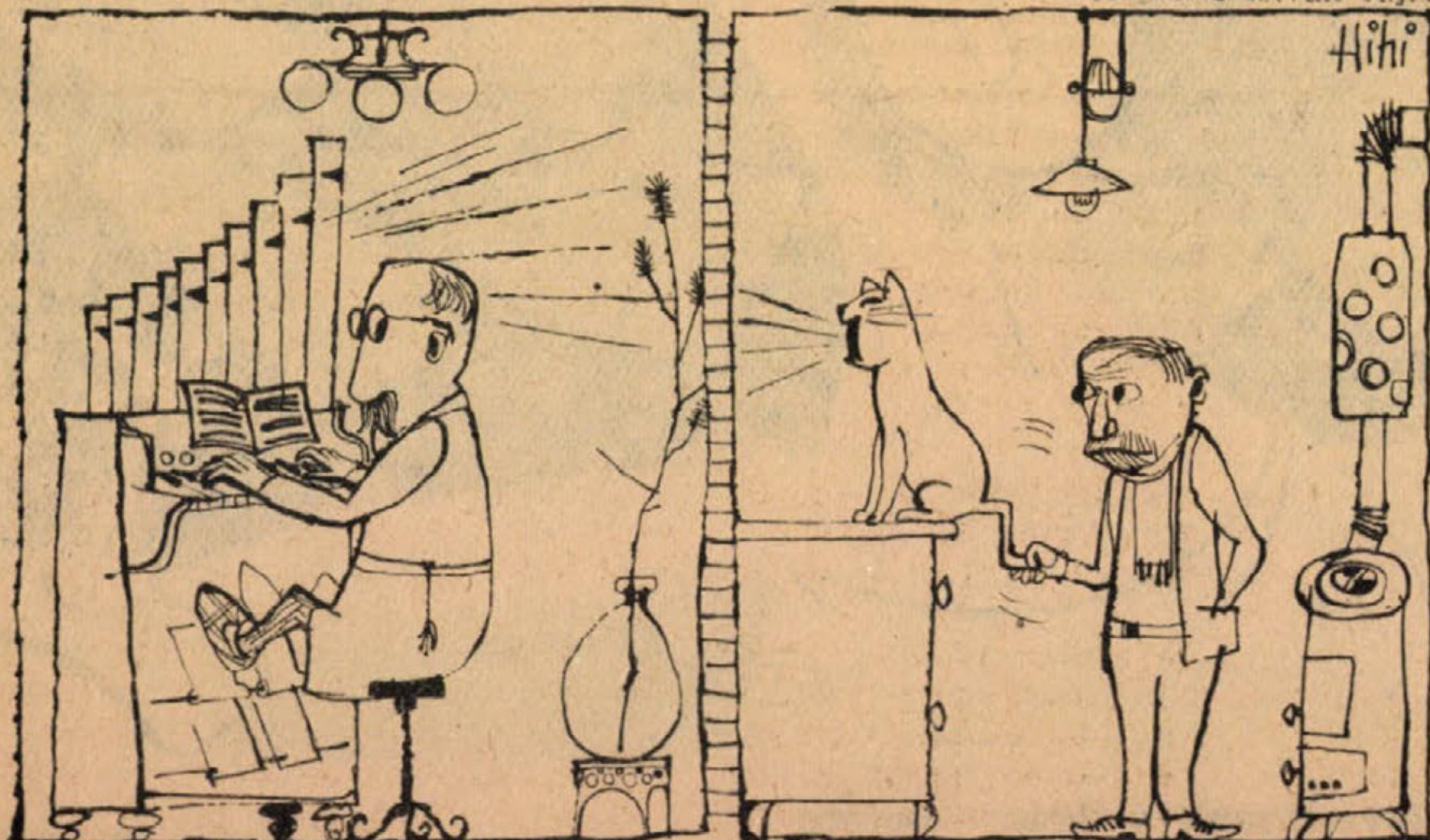
Tévedés kizárva

Szűr-Szabó József rajza

Zenés társbérlet

Hegedűs István rajza

Ketten beszélnek

— Már régebben figyelem, hogy maga valamilyen okból neheztel rám...

— Hagyjuk ezt, kedves barátom...

— Mégis.

— Hagyjuk.

— No de mégis.

— Hát jó. Emlékszik rá, hogy néhány héttel ezelőtt az Izabella utcában találkoztunk. Ugye?

— Amikor hátulról belém rúgott?

— Igen. De nem erről van szó. Mit mondott maga nekem akkor?

— Hogy ez már mégis csak illetlenség.

— Úgy van. De milyen ingerülten mondta! Ha nem lettem volna tekintettel arra, hogy bájos menyasszonyával sétál, alighanem elragadtattam volna magam.

— Sajnálom, hogy élesen csattant fel a hangom. A rúgás azonban nagyon váratlanul ért, s azonfelül a cipője hegyes orrával rúgott, ami külön bosszantott.

— Nem kell mentegetőznie. Én szóba sem hoztam volna a dolgot, ha maga nem kérdi, hogy miért neheztelek. Hát ezért.

— Jó, jó. De azért mégiscsak túlzás, hogy átmegy az utca másik oldalára, ha meglát. Azt hiszi, nem vettem észre, hogy kerül?

— Nem tagadom. De már megbocsásson, mégsem volt szép magától, hogy a múlt kedden a sógoromnak panaszkodott rám, amiért durva vagyok. Mondta neki, hogy durva vagyok, vagy nem?

— Mondtam. De miért? Mert maga előző nap délben, amikor ebédeltem, beköpött az ablakomon. Higgye el, nagyon rosszul esett az nekem.

— Elég kihívó hangon kiáltotta utánam, hogy „ez meg miféle új szokás?"

— Mire maga visszajött és szájon vágott. Ezért panaszkodtam a sógorának. Mert különben én magára soha egy rossz szót sem szóltam volna.

— Nem kell magyarázkodnia. Én meg sem említettem volna az egészet, ha maga szóvá nem teszi, hogy átmegyek az utca másik oldalára.

— De hát mindig maga bánt meg engem először!

— Nekem ilyen a természetem. Ilyen hirtelenharagú vagyok. De maga szelíd, békés ember. Ha maga, aki a megtestesült udvariasság, ingerülten utánam kiabál, az számomra sokkal sértőbb, mint a maga számára az, ha én, az ingerlékeny, vérmes ember magába rúgok. Nem világos ez?

— Világosnak világos. De nagyon önző álláspont.

— Miért bánt már megint? Miért nevez önzőnek? Ezt érdemlem? Elhágy a nyugalmam, összetöröm a csontjait és kész a harag.

— Szóval én mindig csak tűrjek?

— Hát persze. Mit tehetek egyebet?

Tabi László

Ésszel él az ember

Mindenki annyi ésszel gazdálkodik, amennyi jutott neki. Na: Pattantyús Boldizsár, Zabfalva tanácselnöke nem panaszkodhat! Sőt, mi több, nemegyszer már az is megfordult a fejében: ha volt bölcs Salamon, miért ne lehetne bölcs Boldizsár is, örök dicsőséget szerezve ezzel a Pattantyús famíliának?

A tényekhez tartozik azonban, hogy az elnök sem járt mindig ilyen nagy melléttel Zabfalván. Ennek pedig legfőképpen az volt az oka, hogy a hőn óhajtott kultúrház két évvel ezelőtt elkezdett építkezése két év után sem jutott magasabbra a fundamentumnál. Márpedig kultúrház kell — fenekedtek az elnökre a zabfalviak, amit az öreg Zörgő az egyik tanácsülésen ilyeténképpen zúdított Pattantyús nyakába:

— Hát csoda, hogy kultúrház nélkül a legények az italboltban csellengenek, s ha két fiatal beszélgetni akar, csak a kiskapura szorítkozhat? S ilyenkor még jó, ha holdvilág van — kikerülni a bajokat…

Pattantyús jól tudta, hogy legényfejjel az öreg sem volt különb a Deákné vásznánál, azért mégiscsak megilletődött. Most mondja el, hogy a megyei tanács két év óta azt hajtogatja: van annál fontosabb is! Lehurrognák minden bizonnyal, meg aztán abban a kultúrházban csakugyan lehetne valami kultúrát is kerekíteni.

Akkor vette elő Pattantyús Boldizsár is a jobbik eszét, ami köztudomásúan szerfölött elősegíti a bölcsesség növekedését…

Egy szép napon aztán útnak is indult, a többinek nem szólva, miben sántikál és felutazott a megyei tanácshoz. Először a művelődésügyi osztályon kopogtatott, s nagy szomorúan előadta, mi járatban van.

— Mert nagy bajban vagyunk mi, kérem. Ott van a rakás tégla, vállalat is akadna a munkához, aztán mégiscsak állunk! Pénz kellene, kérem, de tüstént!

Az osztályvezető szúrós szemmel nézett rá.

— De hiszen úgy tudom, éppen azért nem haladnak, mert sem anyaguk nincs, sem vállalat, amely építhetne.

— Áh, kérem, az akkor volt! — hadonászott Pattantyús. — Már csak a pénz hiányzik!

Az osztályvezető dörmögött, vakargatta a fejét, aztán csak alákanyarította a nevét. Pattantyús pedig olyan fürgén perdült ki a szobából, mint amikor még a bajusz helyére szénnel rajzolta a fekete csíkot. S vérszemet kapott. A tervosztályon újra magára öltötte a legbúbánatosabb ábrázatot.

— Nagy bajban vagyunk mi, kérem — rebegte. — Már van pénzünk, vállalatunk, csak valami tégla kellene.

— De hiszen… — kezdte az osztályvezető, hanem Pattantyús már igen nagy gyakorlattal süvített közbe.

— Áh, kérem, az akkor volt! Már csak a tégla hiányzik!

Az ésszel élés üdvözítő mivoltáról lévén szó ez esetben, mi sem természetesebb, minthogy Zabfalva számára a téglát is kiutalták a tervosztályon. S persze hogy evés közben jön meg az étvágy. Ha már itt vagyok — gondolta az elnök —, az építési osztályt sem hagyhatom üdvözlet nélkül. Amint gondolkozott, úgy is cselekedett, csak éppen még hozzátette, zsebkendővel törülgetve a szemét:

— Nagy bajban vagyunk mi, kérem. Van már pénz is, tégla is a kultúrházhoz, csak az építővállalat hibádzik…

Ne részletezzük: az is lett… Lett, mert bár a bölcsesség nem mindenkor szállja meg az embert, de Pattantyús Boldizsárba éppen a legjobbkor ütött. Igaz, hazafelé menet a vonaton még kapargatta valamicskét a lelkiismeret, de addigra már arra is talált altatóport: az ész se gyújthatna világosságot, ha nem találna homályt maga körül…

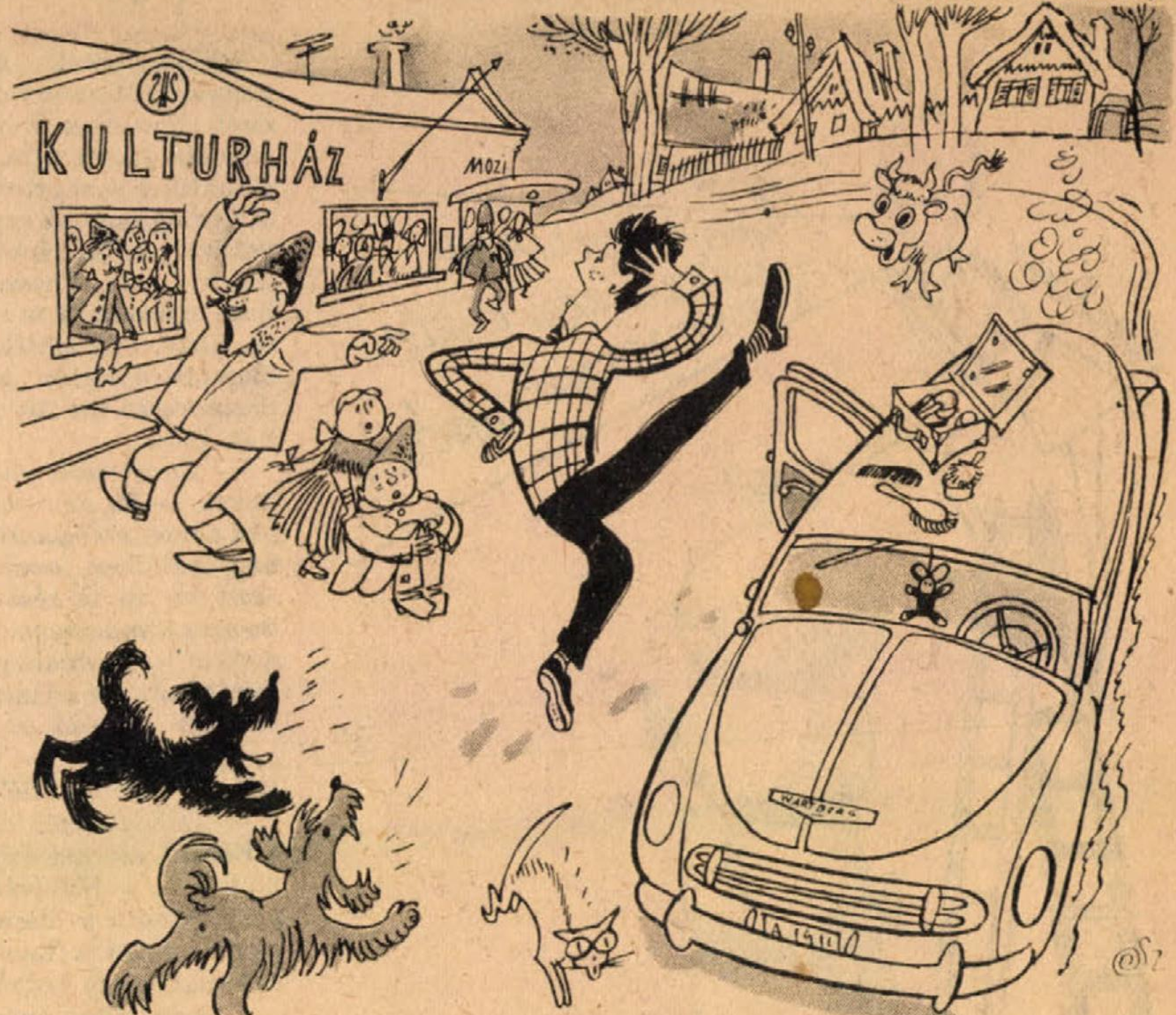
Hanem azért akármilyen bölcs hírébe is került Zabfalván az elnök, a feketeleves még hátra van. A napokban lesz a kultúrház avatója, s arra nyilván mind a három osztályvezető elmegy, hogy magának követelje a nesztorságot. Pattantyús Boldizsárnak már előre borsódzik a háta, mi lesz, ha a jeles férfiak kobakja összekoccan a szónoki emelvényen?

De valami már erre is motoz az elnök fejében. Hja, kérem: kitanulta az iskolát!

Németh Géza

Pendlizés falun

Szür-Szabó József rajza

— Hé, jöjjenek ki, emberek! A pesti művész úr nem ér rá bemenni! . .

Előrelátás

Várnai György rajza

— Maga a holdba kér útlevelet? Hiszen még nincs is holdrakéta!
— Mire én maguktól megkapom az útlevelet, addigra lesz!

KONKRÉT VÁLASZ

Szegő Gizi rajza

Eisenhower

MÉG 4 MILLIÁRD DOLLÁRRAL KELL EMELNI A FEGYVERKEZÉSI KÖLTSÉGET

Nem jut most éppen eszembe...

Beszélgettünk könyvekről, pletykákról, ennivalókról, moziról. S abban a pillanatban eszembe jutott újra, hogy már a múltkor sem jutott eszembe, mikor ugyancsak erről a filmről volt szó, a film francia rendezőjének a neve. Bosszantó. Most, hogy másodszor is emlékeztem rá, hogy nem emlékszem, nem hagyott nyugton a gondolat. Szerencsére ott ült a társaságban Béla.

— Emlékszel? — fordultam hozzá. — Ez az a rendező, akinek a neve szóbakerült a szigeti nagyszállóban azon a vitán, amelyen te is részt vettél, a francia filmdelegáció tagjaival, amikor a neorealizmus kérdéseiről volt szó. Tudod, melletted ült jobbról a Baksai...

— Baksai — révedezett Béla. — Nem emlékszem.

— Dehogynem! Ez ugyanaz a Baksai, aki két évvel ezelőtt, Siófokon, a Hableányban felkérte táncra a Mancit, akinek akkor éppen a Laci udvarolt, és emiatt nagy botrány lett...

— Igen, igen, most már dereng valami — bólogatott Béla, — csakhogy ez az ügy nem a Hableányban, hanem a Tündében történt és abban sem vagyok bizonyos, hogy Manci volt-e a lány...

— Mindegy. Azelőtt Hableány, most Tünde. Manci vagy Lonci. A lényeges a Baksai, akire emlékszel, aki ott táncolt Siófokon egy nővel, akivel botrány volt s aki melletted ült az ankéton, amikor az olasz neorealizmus kérdése szóbakerült és valaki megemlítette annak a francia filmrendezőnek a nevét, akiről már én is írtam több kritikámban és most az istennek sem jut eszembe a neve... Segíts már.

— Nem Baksainak hívják, — közölte szárazon Béla. — Azt hiszem, Bodrogi. És nem az olasz neorealizmusról, hanem a francia exisztencializmusról vitatkoztunk. De várj csak, most már engem is érdekel a dolog. Mindjárt felhívom Gyurit, aki szintén ott volt...

Lapozott a telefonkönyvben.

— Ejnye, hm... Nem jut eszembe annak a mérnöknek a neve, aki Gyurival egy házban lakik, s akinél Gyurit fel lehet hívni, mert neki nincsen telefonja... Nem tudod véletlenül, Géza? Az a mérnök, akinek a testvére veled együtt járt óvodába ezelőtt negyven évvel!

— Igazán? — csillant fel Géza szeme. — Már régen töprengek rajta, hogy megszervezzek egy negyvenéves óvodai találkozót. Tudom. Csibikének hívták a testvérét. De a vezetéknevére nem emlékszem. Ha beszélsz vele, mindjárt kérdezd meg Csibike telefonszámát is.

— Ha beszélek! — hördült fel Géza. — De hogyan beszéljek, amikor elfelejtettem a nevét. Nem baj! Imre tudni fogja, mert ő is jóban van ezzel a mérnökkel. Igaz, Imrének nincs telefonja. Nem tesz semmit. Sürgönyzök neki innen, hogy hívjon fel itt telefonon. Ha felhív, megmondja a mérnök nevét, ha megvan a mérnök, telefonálok neki és odakéretem Gyurit, ha megvan Gyuri, megkérdezem tőle, hogy hívták Baksait...De minek nekem a Baksai?

Senki sem tudott válaszolni. Én sem.

Csakugyan. Minek neki Baksai?

Pongrácz Zsuzsa

Leltár

Pusztai Pál rajza

— Akárhogy is számolom, ez kettővel több! ...

Külföld-imádat a Mátrában

Várnai György rajza

— Azért mégiscsak egy angol lord lőtt belém!

Minden pénzt A RAKÉTÁKRA!

Toncz Tibor rajza

— Kerül, amibe kerül . . . Utána!

A humor könyvéből

WHISTLER, a híreves angol festő, a Themze partján sétált egy barátjával. Szép nyári este volt. De Whistler nem volt megelégedve sem a Themze vonalával, sem a parti házakkal, sem a lámpák fényével, sem a füsttel, sem a köddel.

Barátja így szólt:

— Hát hogyha itt a földön semmi sem tetszik neked, akkor nézz fel az égre. Az csak gyönyörű?

— Tűrhető — válaszolta a festő. — Tűrhető, bár kissé aránytalan a csillagok csoportosítása, nem művészi, határozottan nem művészi! Én egészen másképpen rendezném.

*

SCHUBERT, a halhatatlan dalköltő, ifjú korában sokat nyomorgott. Egyszer télidőben, hazatérve szegényes hónapos szobájába, ijedten látta, hogy a háziasszony, aki éppen befűt nála, gyújtósnak az aprófa alá hangjegyekkel sűrűn teleírt kéziratait szedi le az asztalról.

— Frau Zentner, az ég szerelmére kérem, mit csinál? — kiáltott kétségbeesetten a háziasszonyra, mire az lenéző hangon válaszolt:

— Ne izgassa magát Schubert úr! Tudom én jól, hogy nincs kidobni való pénze. Éppen ezért csak olyan papirokkal tüzelek, amik már úgyis tele vannak firkálva.

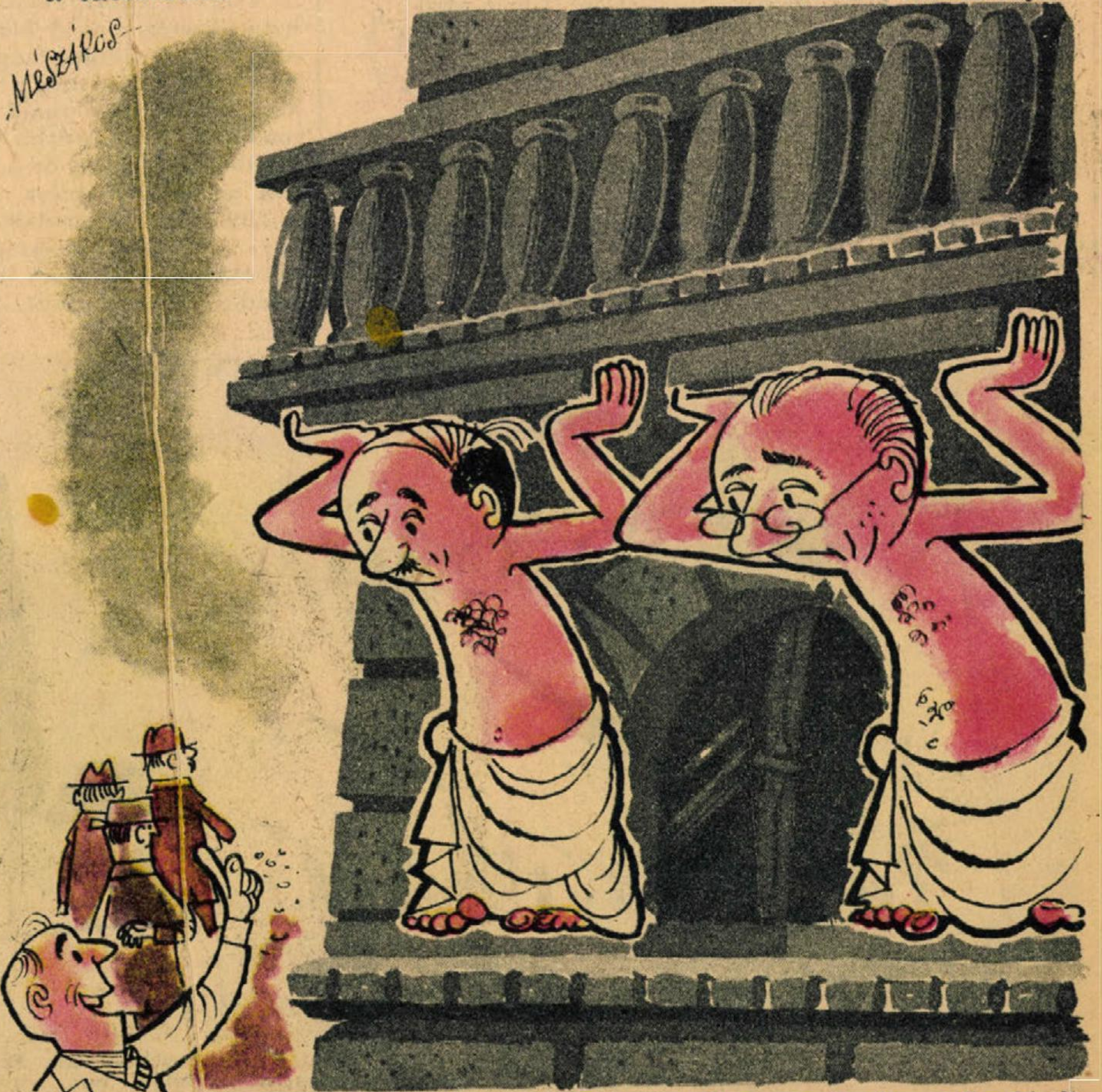
*

LAMARTINE francia költőnek halála után nemzeti közadakozásból kívántak szobrot emelni. A szobor helyéül elsősorban Saint-Point városa került szóba, ahol a költő nagy nyomorúságban töltötte élete utolsó éveit.

— Itt nem lehet neki szobrot állítani — jelentette ki a város polgármestere. — Nálunk rengeteg embernek tartozik.

Elkészült a tatarozás

Mészáros András rajza

— Még öt percig tartsatok ki, gyerekek, mindjárt elmennek a műszaki átvevők! . . .

Számolás

Hegedűs István rajza

— Lássuk csak, hány túlórám volt a héten...

A 25-ös villamosnál

Schwott Lajos rajza

— Legalább állítanának ide egy alkalmi postahivatalt, hogy az ember hazasürgönyözhessen aggódva váró családjának!...

Száva Márics:

Egy csésze fekete

A „Teli bugyelláris" kereskedelmi vállalat vezetőségének férfitagjai elégedetten hunyorogtak, amikor Biszerka, az új tisztviselőnő szolgálatba lépett. Biszerka azonban nemcsak ragyogó szépség volt (ami — becsületszavamra — nem volt sorsdöntő körülmény az alkalmaztatásánál) hanem ragyogó munkaerő is.

Ha valami kérvényt gyorsan és ügyesen meg kellett írni, főnöke nyugodt lélekkel rábízhatta s utána gondtalanul megihatta csésze feketéjét, amelyet, mint mindig, Milenka, a küldöncnő főzött. Ha sokszorosítón kellett levonatot készíteni, a levéltár főnöke legszívesebben Biszerkára bízta a munkát s a többi vezető tisztviselő is csak úgy nyüzsgött körülötte a különböző feladatokkal. Biszerka tüneményes gyorsasággal gépelt le egy-egy levelet s végezte el a legkörülményesebb számtani műveleteket. Így aztán a vállalat férfi vezetői hamarosan garmadával bízták rá a munkát s eközben arról sem feledkeztek meg, hogy szemüket kissé meglegeltetve rajta, vágyakozón fel-felsóhajtsanak.

Biszerkának azonban tudomására jutott, hogy a többi vállalatnál sokkal de sokkal jobban díjazzák a hasonló munkákat, mint a „Teli bugyellárisnál" s ezért elhatározta, hogy fizetésemelést kér. Először az igazgatóbizottság egyik tagjával beszélte meg a dolgot, aztán a másikkal, majd a harmadikkal és így tovább. Az idő azonban telt-múlt, de a rajongók egyike sem mert nyíltan kiállni a csinos kartársnő mellett. Az igazgatóbizottság elnöke, akinek a baloldali bajusza mindig megremegett, valahányszor Biszerkára nézett, rendszerint azzal a kifogással élt, hogy az üléseken mindig túlsok volt a napirendi pont, úgy hogy a „különféle javaslatokra" sosem került sor. Persze a többiek ugyanezzel a kifogással éltek.

Így ment ez mindaddig, míg Biszerka egy kis csalafintasághoz nem folyamodott. Alighogy egy munka elvégzése után az igazgatóbizottság elnöke Biszerka remek új ruháját kezdte dícsérni s nagy körülményesen célozgatott a kitűnő mozi műsorra, melyet együttesen nézhetnének meg, Biszerka így válaszolt:

— Tudja mit, elnök kartárs, ne menjünk moziba, sokkal jobb volna, ha ma délután felugrana hozzám egy csésze feketére...

Az elnök jobboldali bajusza is megrándult.

— Ó, ó, nagyon szívesen... a legnagyobb örömmel!...

*

Elérkezett a megbeszélt óra. Délután öt óra táján Biszerka ajtaján egymás után csöngetett be az elnök, az igazgató, a főkönyvelő, akik odabenn néhány türelmetlenebb fiatalabb kartársukra bukkantak.

— Nos, kartársak, ne haragudjanak! — mondotta Biszerka derűs nyugalommal — eddig mindig az volt a baj, hogy az igazgatóbizottság ülésén túl sok a napirendi pont. Ma egyetlen napirendi pont lesz: az én fizetésemelésem ügye. Ha ezt elintézték, a „különféle javaslatok" helyett megiszunk egy csésze pompás feketét...

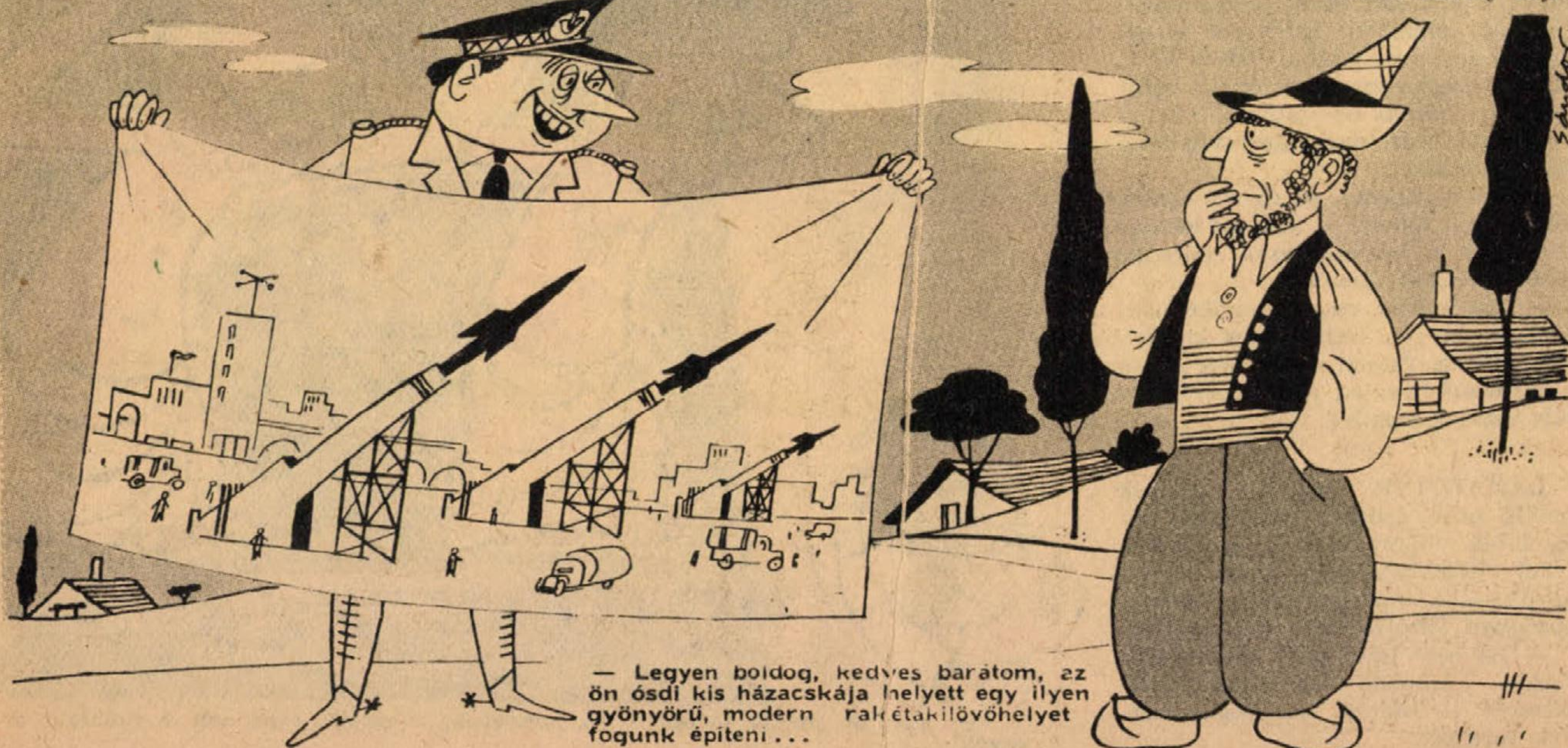
Így történt.

A belgrádi JEZS-ből fordította:

Csuka Zoltán

VALAHOL EURÓPÁBAN

Sándor Károly rajza

— Legyen boldog, kedves barátom, ez ön ósdi kis házacskája helyett egy ilyen gyönyörű, modern rakétakilövőhelyet fogunk építeni...

Kilencezer tudós tiltakozik

Szegő Gizi rajza

— Ki szervezte meg magukat?
— Ön, miniszter úr, a külpolitikájával...

Különös futballbíró

A York grófság egyik kis falujában Leconfield mellett futballmérkőzésre készülődött két kis csapat. Későn érkezett meg biciklin a bíró, egy kövérkés emberke, elnézést kért, mondván, nem kapta meg idejében a kerületi központ utasítását. Aztán sportruhába öltözött és levezette a mérkőzést. A végén tíz shilling útiköltséget kért a vendéglátó klubtól, biciklire pattant és eltávozott. Másnap derült ki, hogy a bírót senki sem küldte, önként jelentkezett a mérkőzés vezetésére — egy közeli elmegyógyintézetből, ahonnan mint csendes beteg, ki szokott járni.

A futballisták utólag jól mulattak az epizódon. Az egyik csapatkapitány megjegyezte:

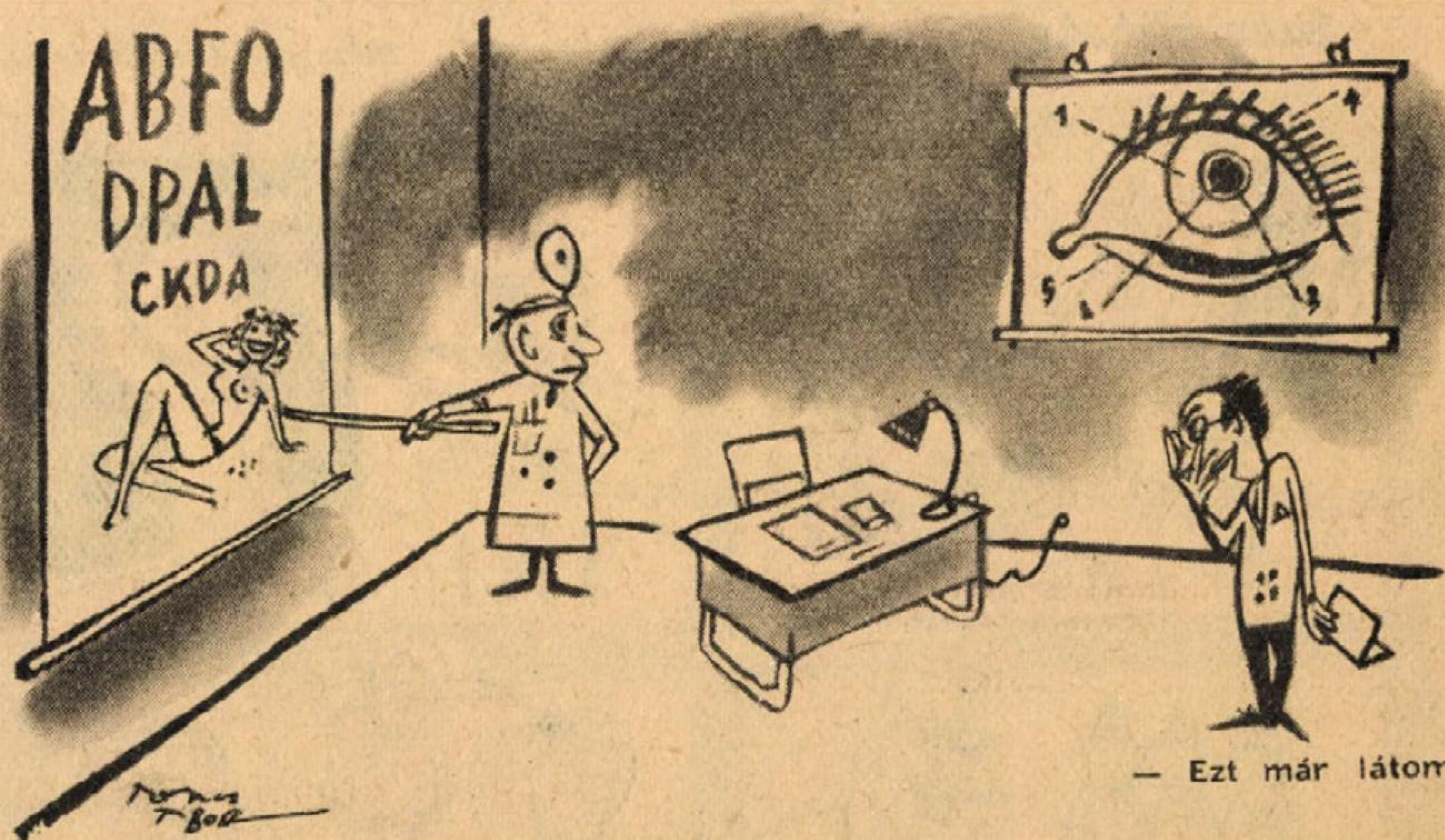
— Régen volt ilyen igazságos bíróval dolgunk...

Sok pénzbe kerül az ellenzékiség...

Louis B. Mayer, a Mister Oroszlánnak becézett hollywoodi filmvezér nemrégen meghalt. Sok milliós vagyont hagyott hátra. Végrendelete hatalmas meglepetést okozott. Tizenhárom milliós hagyatékából több mint tíz milliót juttatott alapítványoknak és csak két és fél milliót a családjának. Az egyik leányára, Edithre, William Goetz filmproducer feleségére egyetlen vasat sem hagyott. Miért? Az amerikai lapok megmagyarázzák a rejtélyt. Mr. és Mrs. Goetz az elmúlt választáson nem teljesítették a családfő kívánságát, nem Eisenhowerre szavaztak, hanem a demokrata Stevensonra. Az öreg Mayer, mint Eisenhower leghűségesebb csatlósa, a síron túl sem bocsátotta meg ezt az „ellenzékieskedést".

A szemorvosnál

Toncz Tibor rajza

— Ezt már látom!

Ismeri őket

Gerő Sándor rajza

— Borzasztó, ezek a szemétgyűjtők csak borravalóért viszik el a szemetet!
— Ne szidja őket, kartárs! Akkor még borravalóért sem viszik el!...

Éberség az üzemben

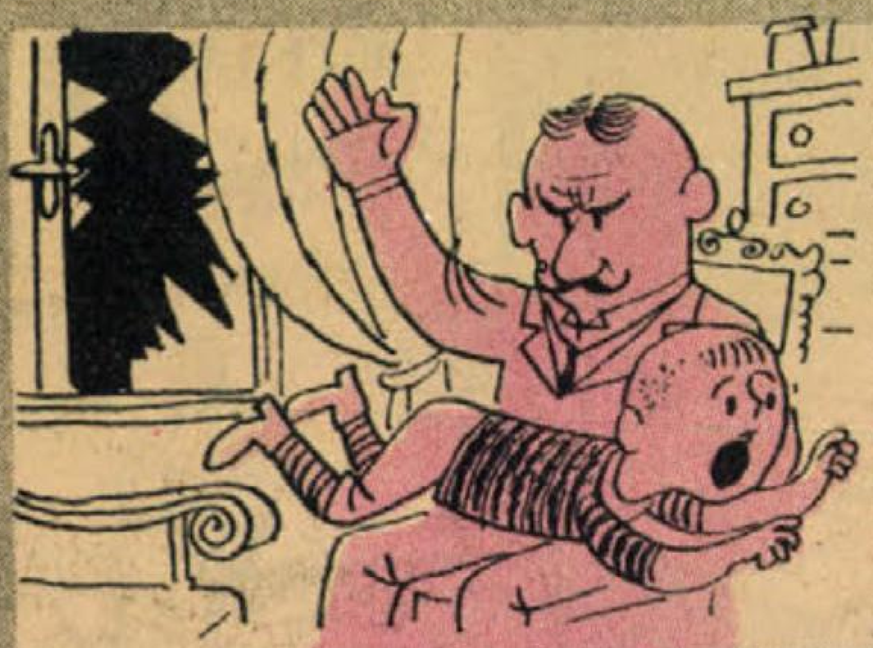
Várnai György rajza

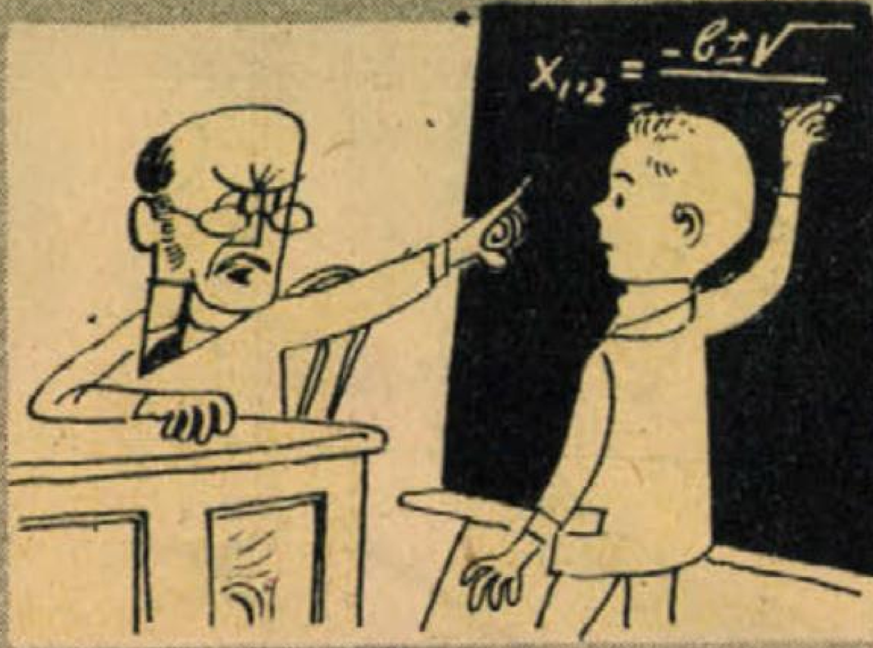

— Hé, álljon meg! Megint égve hagyta a villanyt!

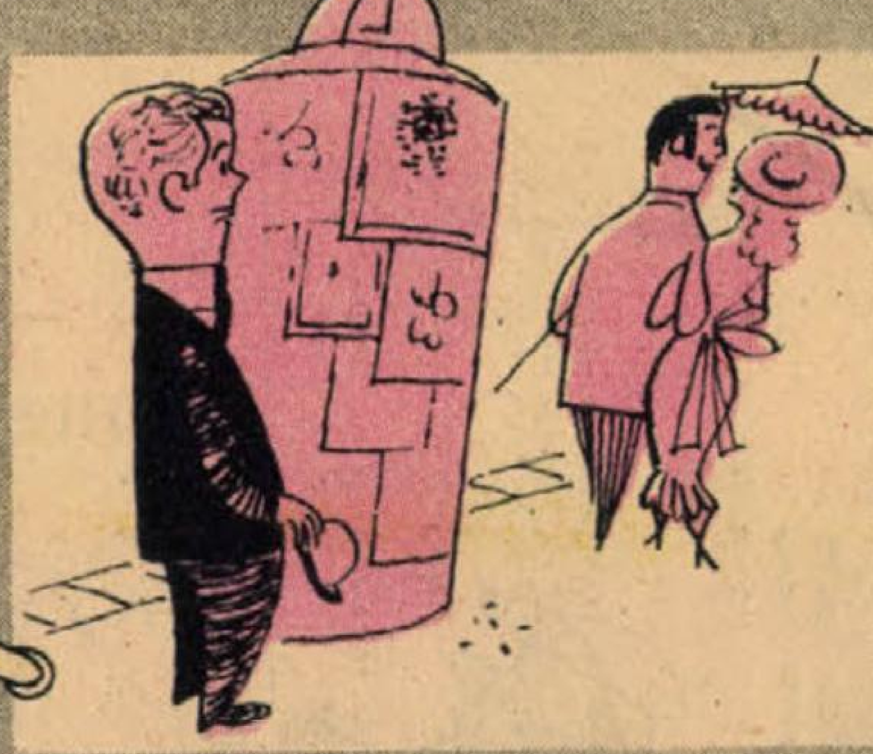
Szép ifjúság...

Mészáros András rajza

..., jöjj vissza egy szóra

Nyekraszov:

A házasságközvetítő dala

Marja, Líza, Sztyefanyida,
Anna, Darja, Akulina!
Házasságtól egy sem fél,
Mindre ráfér már egy férj.
Nyikitáék Jelenája
A kérőt már alig várja.
Nézz jól körül, melyik kell,
Válassz egyet s vegyed el.
Hogy csúnyácska kissé Marja
Választásod ne zavarja:
Szép asszonnyal sok a baj,
Marja szíve mint a vaj!

Mindegyiknél többet ér,
Válaszd Marját szép legény.
Ne a csúnya arcát nézd,
Fő, hogy nem szórja a pénzt,
Erős csontú derék lány,
Mindig rend lesz udvarán.
Ő hord majd a tenyerén
Válaszd Marját, szép legény!

Anna, Tánya, Katarina,
Nyura, Éva és Irina,
A kérőtől egy sem fél,
Mindre ráfér már egy férj.
Natasa is szemrevaló,
Csak nem éppen hozzád való.
Nézz jól körül, melyik kell,
Válassz egyet s vegyed el!
Marja ugyan kissé kancsal,
De oly szelíd, mint egy angyal.
Szerény, tiszta, dolgos fajta,
Ruhád, csizmád rendben tartja.

Mindegyiknél többet ér,
Válaszd Marját szép legény!
Ne a néhány szeplőt nézd,
Fő, hogy nem szórja a pénzt.
Minden nap kapsz kimenőt,
Nem kell kulccsal zárnod őt,
Megtestesült nőerény,
Válaszd Marját szép legény!

Verácskát is megnézheted,
Olgát is ajánlom neked,
A legénytől egy sem fél,
Mindre ráfér már egy férj.
Varvara is férjhezadó,
Feleségnek mégsem való,
Nézz hát körül, melyik kell,
Válassz egyet s vegyed el.
Nem azért, mert komám lánya,
De Marjának nincsen párja,
Varrni, mosni, főzni tud,
Hol munkát lát, oda fut.

Mindegyiknél többet ér,
Válaszd Marját szép legény.
Ne a ragyás arcát nézd,
Fő, hogy gyűjti majd a pénzt.
Háztartáshoz, kerthez ért,
Nem veszekszik semmiért,
Szótlan, finom, akár én,
Válaszd Marját, szép legény!!

Fordította: **Gerényi Tibor**

Nahát ilyet

Pusztai Pál rajza

— Disznóság! Már egy hete kivágtam ezt a bőrt és a MÁV még mindig nem csináltatta meg!

Leleplezés

Kedvenc lapomban, a „Tizenegyórai Harsonában” olvasom a következő érdekes cikket:

Agyafúrt tolvajok tündöklése és bukása

Nagyarányú szélhámosságról hullott le a lepel. Körülbelül fél évvel ezelőtt Sip Jenő, Daruvári Lóránt, Török Elemér és Beress Ottó fondorlatos módon, „Lopjunk, amíg lehet” címmel vállalatot alapítottak a Drótkötél utcában.

A banda tagjai ördögi ravaszsággal dolgoztak: a vállalat nevét — a legnagyobb titokban — neon-betűkkel hirdették a főútvonalakon. A vállalkozáshoz azonban pénz is kellett. Az agyafúrt szélhámosok megbízták egy társukat, Szemcsei Hugó, volt nemesi kúriát, hogy vegyen fel az Állami Főpénztártól másfél millió forintot egy elsőosztályú, modern kacsaúsztató építésére. A minden hájjal megkent Szemcsei furfangosan járt el. Bement az Állami Főpénztárba és ott hamis mozijegyet mutatott fel, mire a pénzt természetesen kiutalták. A csalafinta Török a nyugtára Kleopátra nevét írta, hogy fedezve legyen.

A pénzt napok alatt elherdálták és akkor újabb, rafinált tervet dolgoztak ki:

Éjféltájban, suba alatt, fehér lovon megjelentek egy gyárépület előtt és kórusban elénekelték az „O sole mio”-t. A leleményes ötlet ismét bevált: az éjjeliőrök egy helyen összeseregiettek és elmerültek a műélvezetben. Nem vették észre, hogy a hátuk mögött teherautók, vontatótraktorok és társzekerek surrannak be a gyár udvarára. Ezzel a pokolian ravasz csellel sikerült szert tenniök néhány épületre. Ezeket a legnagyobb csöndben lebontották és a téglákat eladogatták.

Csakhamar azonban ennek a pénzecskének is a nyakára hágtak és újabb pénzszerzési lehetőségeken törték a fejüket.

Lipták Sándor agyafúrt módon mentette meg a vállalkozást. Visszalopta az eladott téglákat és suttyomban, háromezer munkással, hat toronydaruval, ötemeletes házat építettek a Só utcában. A palotában nem volt más, csak pénztár. Minden emeleten volt huszonöt pénztárablak és az ablakok felett egy tábla: „Befizetés itt!” Három műszakban szedték be a pénzt az ügyfelektől.

Hiába volt azonban ennyi ravaszkodás, ennyi furfang, a titkos üzelmekre fény derült és a jómadarak megérdemelt helyükre kerültek.

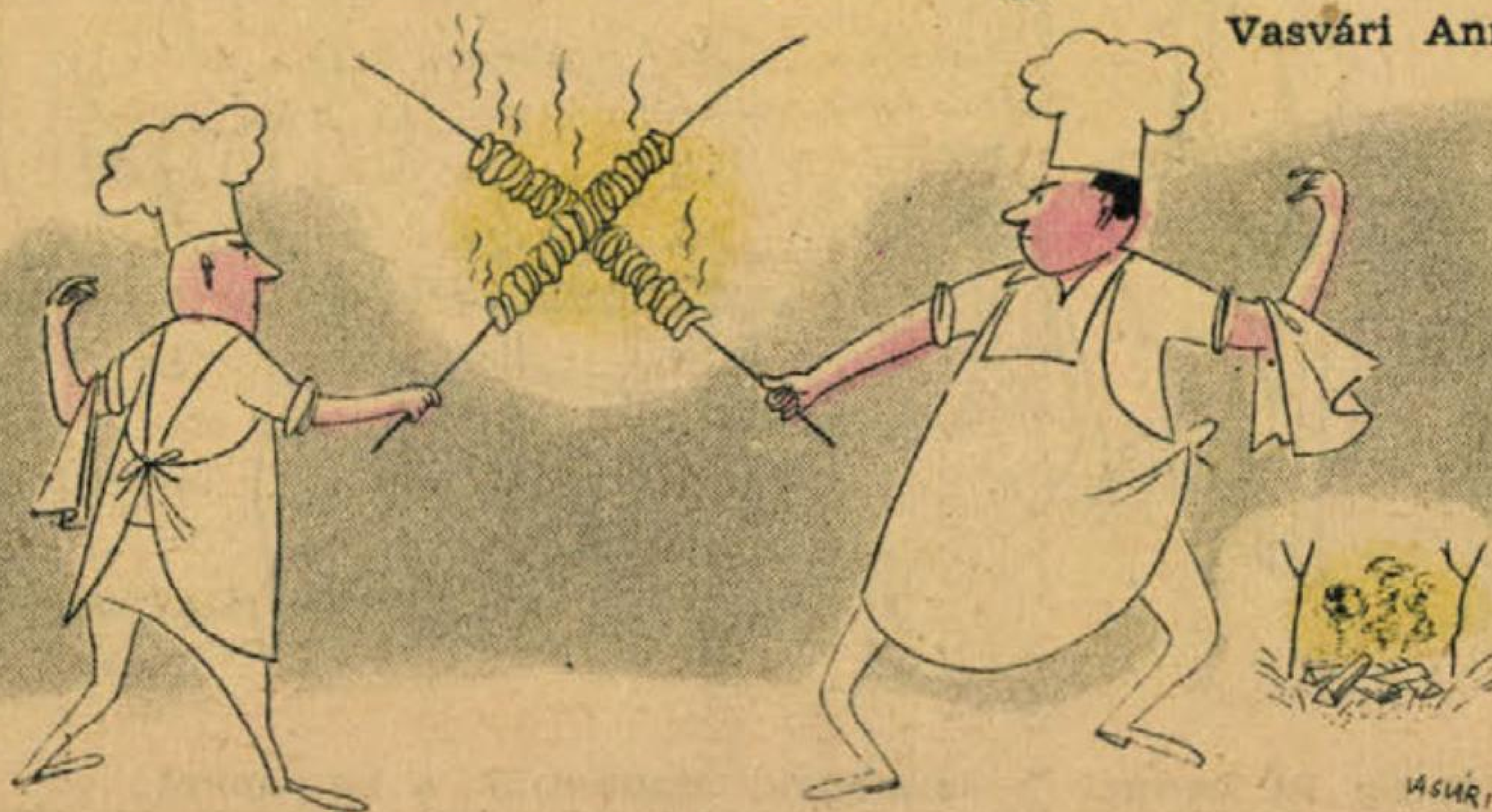
*

Megnyugodva teszem le az újságot és azon tünődöm: vajon hogy jöttek rá a dologra?

(m. gy.)

Szakácsverseny Budapesten

Vasvári Anna rajza

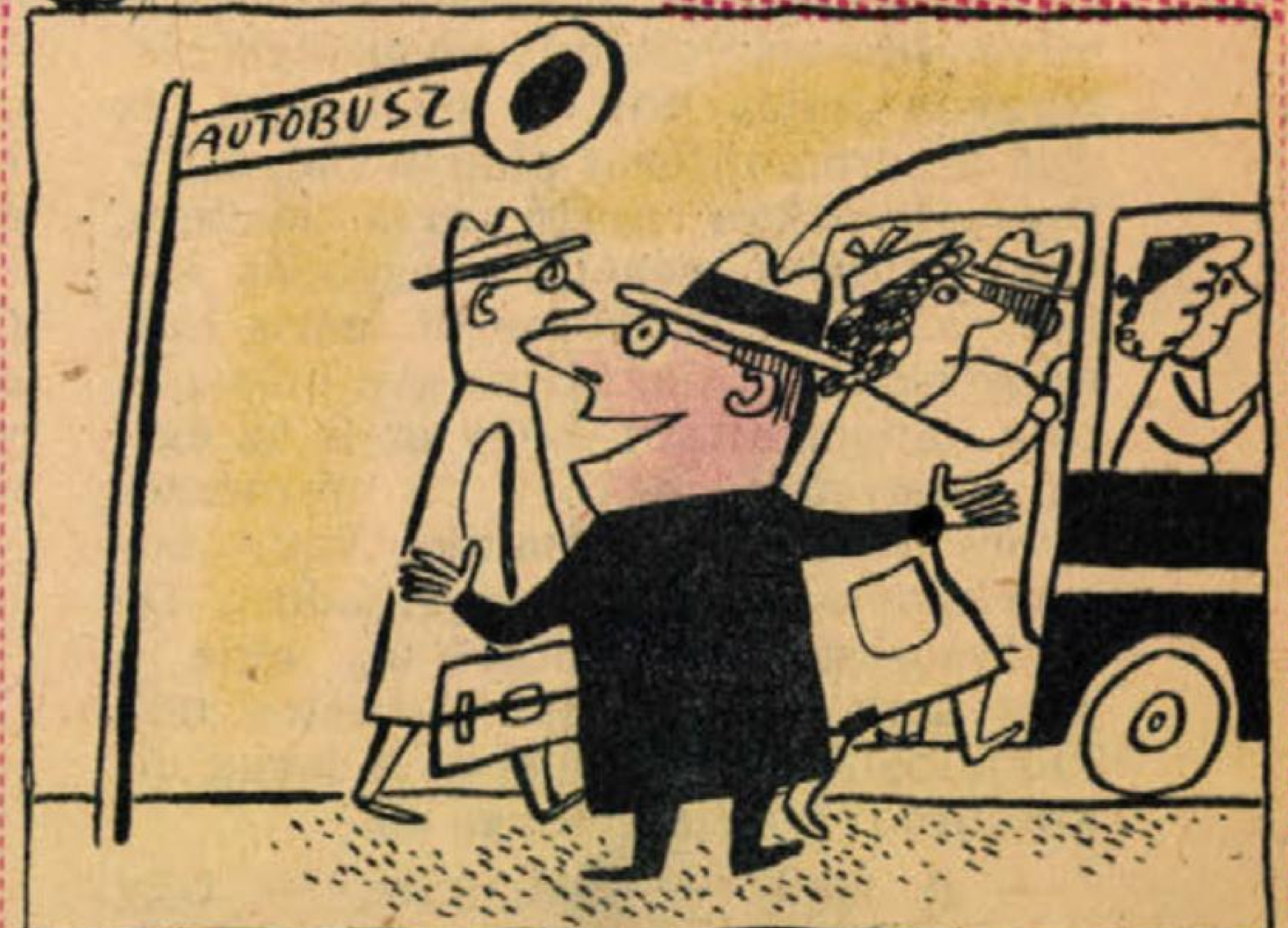
Szomorú történet — Erkölcsi tanulság nélkül, — sok igazsággal

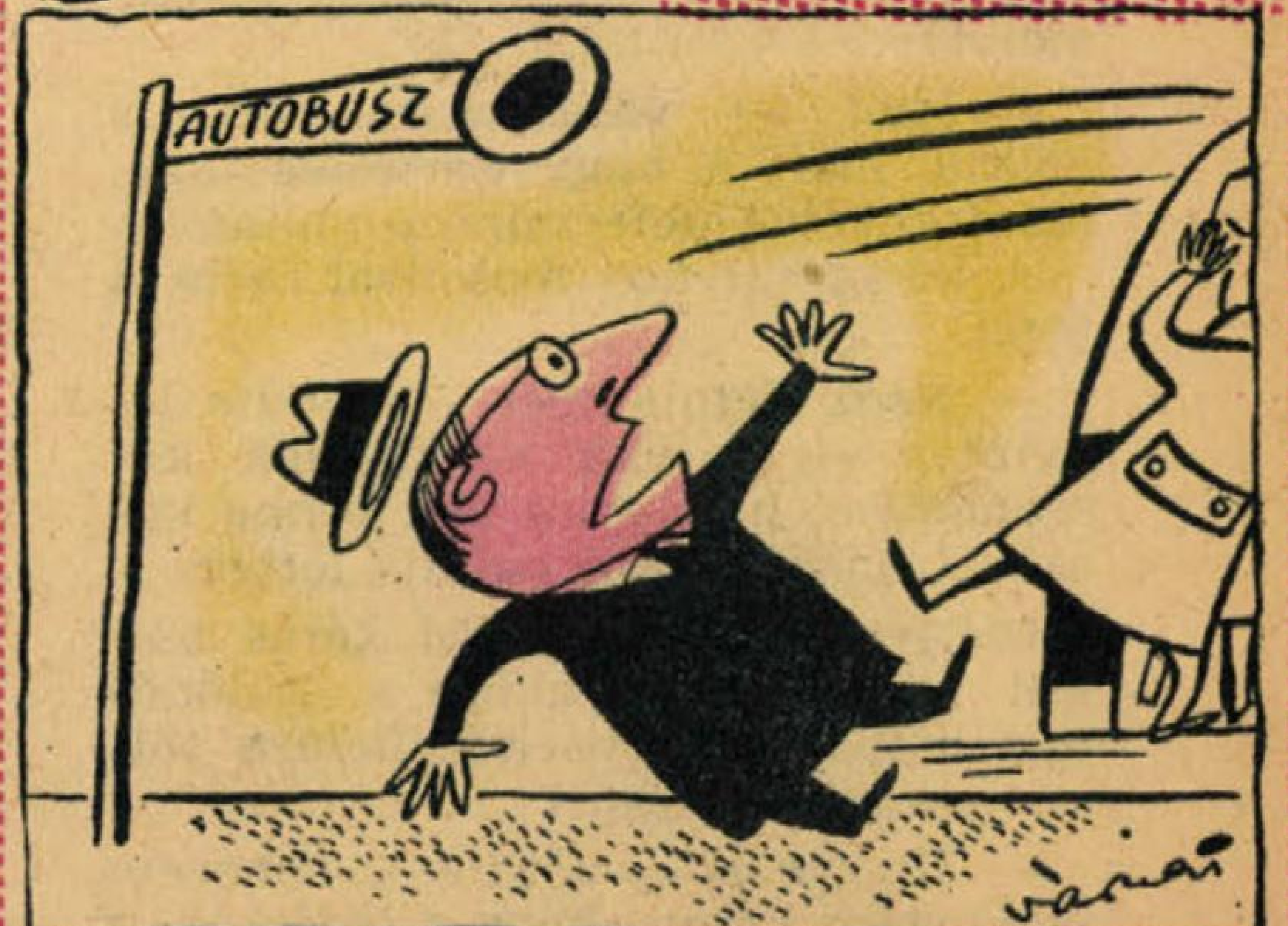

1

2

3

4

Casanova

A Cicio-kávéházban találkoztam vele először, s az első pillanatban nem is akartam elhinni, hogy ez a görnyedt, reszkető fejű öregember nem más, mint Seingalt lovag, vagy más és híresebb néven Giacomo Casanova, az ellenállhatatlan nőhódító, aki előtt valamikor megrogyott a térde a legerényesebb nagyasszonynak is. A szívek királyából harmadrangú besúgó lett. Reszkető kézzel vetette papírra kémjelentéseit, nemcsak a köztársaság, hanem az erkölcsök védelmében is. Mert az agg Casanova mélységesen elítélte azokat a vétkeket, amelyeket már nem tudott elkövetni, őszintén felháborodott a különféle társadalmi osztályokhoz tartozó fiatal hölgyek szabados viselkedésén, s nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy a Doge kegyes figyelmét fel ne hívja a jó

erkölcsöket veszélyeztető botrányokra.

. A Cicio-kávéház nem tartozik Velence legelőkelőbb helyei közé, számomra azonban többet jelentett a nagyhírű férfiú társasága, mint holmi fényűzés, amely gyakran ürességet takar. Megígértem a lovagnak, hogy — köszvényes lábait kímélendő — szívesen felderítem a San Marcuola negyedben székelő szabadkőmíves társaság gyanús tevékenységét. Nagyon hálás volt a segítségért és mindenáron áldását akarta rám adni. Szabadkoztam, majd arra kértem, hogy inkább meséljen legendás kalandjairól, amelyek nevét máris halhatatlanná tették. Hízelegve hiúságának hangoztattam, hogy az is az égiek kegyeltje, akinek a természet gyors lábat, szép hangot vagy boszorkányos kézügyességet adott. De százszorosan szerencsés az, akit a sors arra ítélt, hogy kívánatos nők karjaiban töltse el életét. A lovag elkomorodva nézett maga elé.

— A sors? — ismételte. — Úgy gondolja talán, hogy a sors rendelésére öleltem száz és száz magáról megfeledkezett, erkölcstelen nőszemélyt?

— Igen — válaszoltam habozás nélkül, mert a nagy Cartesius tanítását követve determinista voltam.

A lovag halvány mosollyal rázta a fejét.

— Nem, fiatalember — mondta legyintve —, a vak véletlennek köszönhetem, ha ugyan van benne köszönet, hogy a nők barátja lettem.

Mélyet sóhajtott, majd kérés nélkül hozzákezdett ahhoz a különös történethez, amelynek hallatára tátva maradt a szám.

— Higgye el — kezdte —, sohasem gondoltam volna, hogy a ledérség, a bűn lejtőjére tévedek. Példásan erkölcsös életet akartam élni, s az volt a szándékom, hogy sohasem nősülök meg, hiszen a házasság sem egyéb, mint törvényesített erkölcstelenség, s úgy véltem, hogy ha az emberiség másképpen nem tud gyarapodni, csak paráználkodás révén, lelki üdvösségére nézve jobb, ha kihal. Buzgóságom elnyomta a bűnös gondolatokat, s minden reményem megvolt arra, hogy szüzességemmel szálljak majdan sírba. A véletlen azonban mást hozott.

— Egy sötét este éppen a Procuratie Vecchie árkádjai alatt ballagtam haza erkölcsös gondolatokban elmélyedve, amikor valaki hirtelen hatalmas csapást mért a fejemre. „Gazember!" — kiáltotta az ismeretlen, s mielőtt megfordulhattam volna, még egy szörnyű ütés érte a fejemet. Elszédülve a földre rogytam, de szenvedéseimnek ezzel sem szakadt vége, mert az ismeretlen orvtámadó egyre csak szidalmazott és ütlegelt. Végül elvesztettem eszméletemet, helyesebben azt hittem, hogy meghalok, s ujjongó örömmel gondoltam arra, hogy liliomtisztán hagyom el a romlott árnyékvilágot.

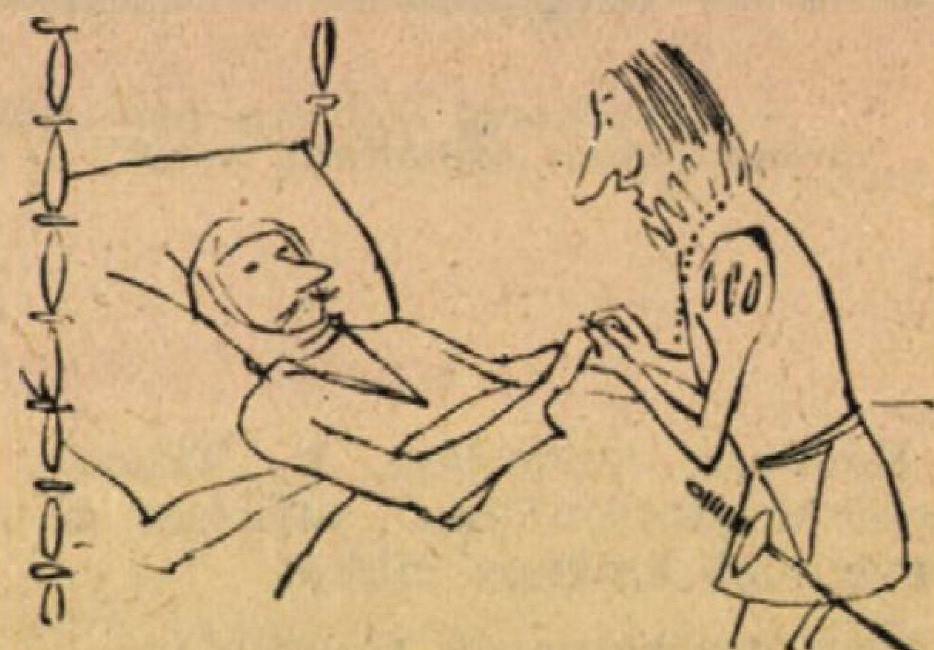
— Amikor magamhoz tértem, meglepetésemre nem a mennyek országában találtam magamat, hanem egy hatalmas baldachinos ágyban. Csalódottan és tétován néztem körül. Egy előkelő külsejű, láthatóan nemes férfiú hajolt fölém és boldogan kiáltott fel: „Istennek hála, hogy magához tért!" Anélkül, hogy egy szót is értettem volna a dologból, megneveztem magamat, s arra kértem, mondaná meg, ugyan kinek a jó vagy rossz voltából kerültem ide, s mi történt velem. Kiderült ekkor, hogy az illető Gregorio Barbarigo márki, s az ő palotájának vendége vagyok. Minden további magyarázat helyet megragadta a kezemet, s könnyekkel a szemében így kérlelt:

— Meg tud ön nekem bocsátani? Ó, majdnem halálos bűnt követtem el! A düh elvakított, tévedtem, s tévedésemnek majdnem gyilkosság lett a büntetése.

Elcsuklott a hangja az izgalomtól, és alig érthetően hadart tovább:

— A féltékenység ördöge szállt meg, féltékeny voltam az én csodálatos szépségű, de nyugtalanítóan pajkos arckifejezésű feleségemre. És uram, Isten bocsássa meg a bűnömet, hátulról ön veszedelmesen hasonlít arra a lovagra, akire gyanakodtam... és... rettenetes... képzelje csak el a lelkiállapotomat, amikor meglátam az ön vérbefagyott arcát, s láttam, hogy ön nem az, akinek hittem, ismeretlen férfiú, sohasem láttam. Igen, uram, az égiek kegyesek voltak hozzám, s a hetekig tartó gondos ápolás következtében ön már túl van az életveszélyen, s fel fog épülni.

Casanova izgatottan tépdeste jobb kezével a lúdtollat, amellyel jelentéseit szokta papírra vetni, mintha újra felidézte volna a kiállott szenvedéseket. Aztán mély sóhaj után így fejezte be történetét:

— Rövidesen felépültem és elcsábítottam a márkinőt. A férjnek egy szava sem lehetett ellene, nem is volt. Jogom volt hozzá, megszenvedtem érte. És ezután jött a többi, amelynek bűnös világhíremet köszönhetem. Ez az én tanulságos történetem, uram, s ebből is láthatja, hogy a szerencsétlen véletlen, a durva erőszak le tudja lökni az embert az erény útjáról. Külön balszerencsém volt, hogy a márkinő valóban nemcsak csodálatos szépséggel, de pajkos arckifejezéssel is rendelkezett.

— Persze — bólintottam — a lejtőn nem lehet megállni.

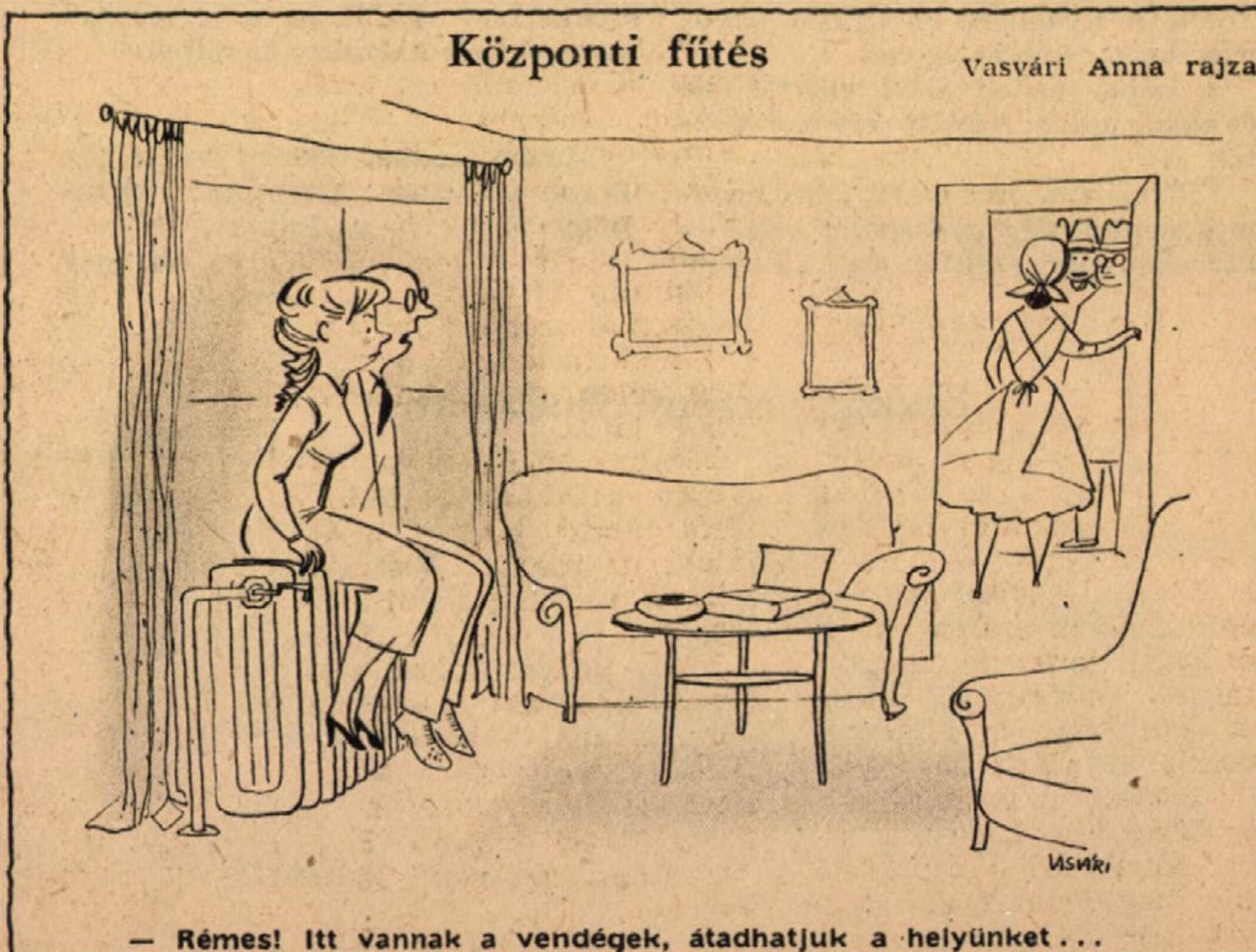
— Nem! — rázta a fejét a lovag. — A lejtőn csak akkor lehet megállni, amikor véget ér, s az ember megpihen a síkságon.

És szomorúan nézett körül a sivár kávéházban.

Feleki László

Központi fűtés

Vasvári Anna rajza

— Rémes! Itt vannak a vendégek, átadhatjuk a helyünket...

Dobozba csomagolva is árulnak tojást

Várnai György rajza

— A fene ezt a tyúkot, sohasem talál a dobozba!

KÖLES kalapja

Amikor Köles István, a kitűnő fiatal színész, belépett a Bohém eszpresszó ajtaján, minden szem feléje fordult. Az érdeklődés felkeltését kétségtelenül feltűnő kalapja okozta. Széles karimájú szombreróra emlékeztetett, a szalagok penész-zöld-sárga színorgiáját ízlésesen egészítette ki egy ferdén beletűzött szárcsatoll és néhány jelvény.

Köles felém tartott, leült mellém, csodálatos kalapját az asztalkára helyezte; széle úgy lógott le a márványlapról, mint a legendás bécsiszelet a tányérról. Miután a pincér által kihozott szimplákat kényelmesen elhelyeztük a karimán, megkérdeztem, miért visel ilyen kalapot, hiszen különben nem kedvelője a feltűnő öltözködésnek.

— Nézd — kezdte elbeszélését —, ezt a kalapot a színházi kritikák szűkszavúsága miatt viselem. Mindjárt részletesebben elmagyarázom. Én a színházamban egy-egy szerepemre két-három hónapi munkával készülök. Újra meg újra átgyúrom az anyagot, ha kosztümös a darab, nem sajnálom a fáradságot és bújom a múzeumokat, könyvtárakat az akkori kor hangulatát kutatni.

— Áhá —, vágtam közbe — tehát ez a kalap egy kosztümös szereped kelléke és nappal is hordod, hogy átlényegüljél benne.

— Dehogy is —, intett le Köles — várd meg a végét. Szóval, amikor többhónapos keserves munka után a színpadra lépek, ott esténként a lelkemet teszem ki azért, hogy minél jobban alakítsak, minél nagyobb legyen a siker. És akkor, a bemutató után megjelennek a várvavárt kritikák és ezt olvasom a többhónapos munkám gyümölcse gyanánt a „futottak még” felsorolásban: „... és Köles István is ...”

— Tudod —, folytatta — egy színész számára életszükséglet, hogy beszéljenek róla. Ha már a kritikusok többsége nem teszi ezt, más módszerhez folyamodtam. Valamivel feltűnést kellett keltenem. Van olyan, aki természetellenesen nagyméretű lábáról és füléről lett híres, van, aki kompromittáló történeteket fabrikál önmagáról.

— Én eleinte azzal a gondolattal foglalkoztam, hogy szelídített leopárdot tartok otthonomban és vasárnap délelőtt pórázon vezetve járok majd vele sörözni. De a fenevad beszerzése sokba került volna, így a kevésbé drága feltűnő kalapok viselése mellett döntöttem. Most, ha egy ilyen kalapban megjelenek valahol, nyomban megindul a suttogás körülöttem: „Nézzétek, itt megy Köles ebben a csodálatos kalapban!” Vagy: „Láttátok már Köles új kalapját? Mit szóltok hozzá, szenzációs, mi?” Egyszóval, beszédtéma lettem kalapjaim által. De majd, ha kapok rendes kritikákat alakításaimról, ígérem, még télen is hajadonfőtt fogok járni.

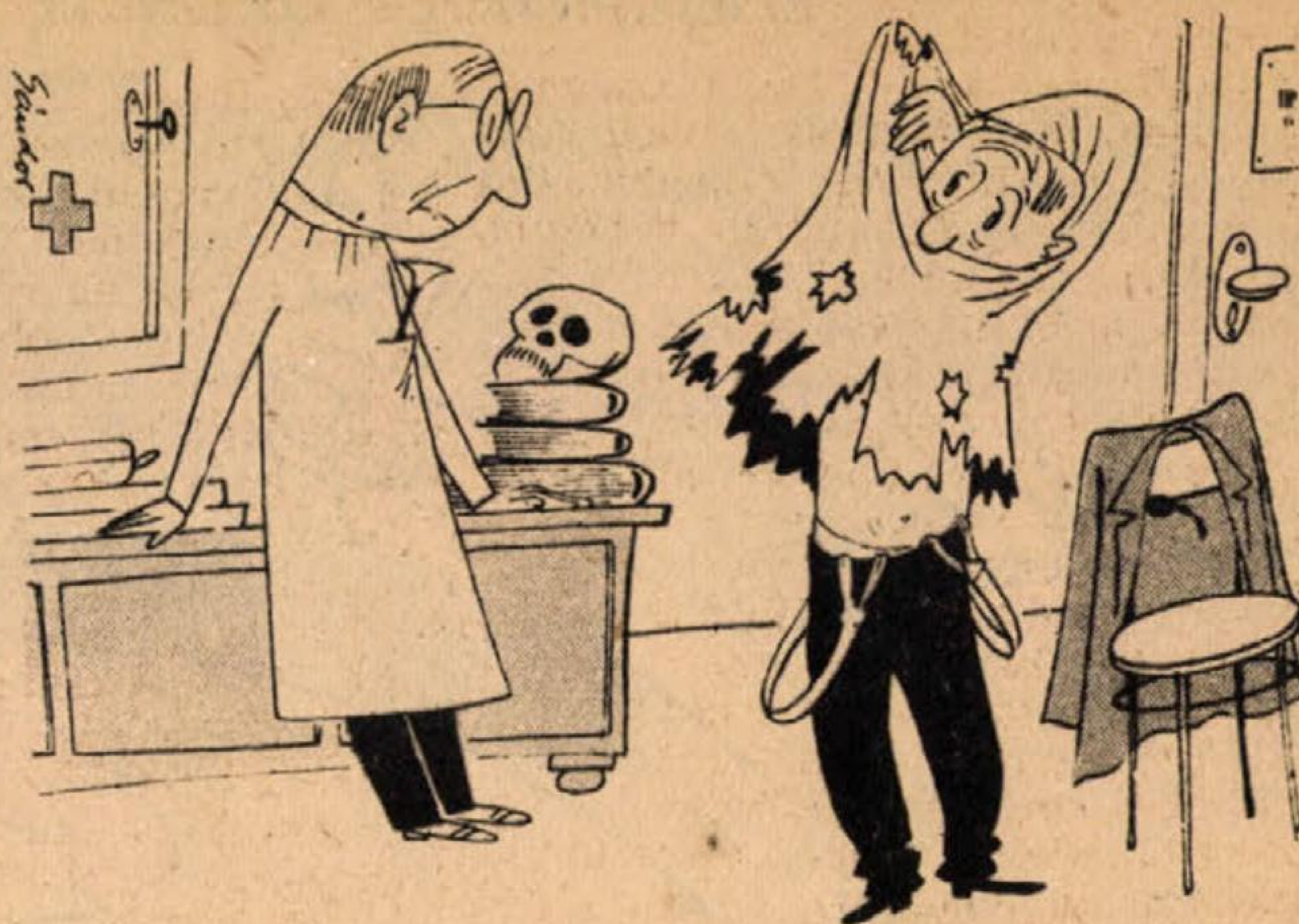
Fizetett, fejébecsapta kalapját és távozott. Mindenfelől moraj kísérte: „Látjátok, itt megy Köles! Hű, milyen remek az új kalapja! ...”

Lám, milyen igaza volt. Elgondolkoztam. Nekem sem ártana valami frappáns dolog után nézni. Nem is olyan rossz tipp az a szelídített leopárd. Drága, drága, de majd gyűjtök rá ...

Tardos Péter

Vetkőzés közben

Sándor Károly rajza

— Tetszik tudni, doktor úr, úgy szaggat ...
— A lába?
— Nem. A mosógépem.

Tájékozott ember

Hegedűs István rajza

Hóvirág

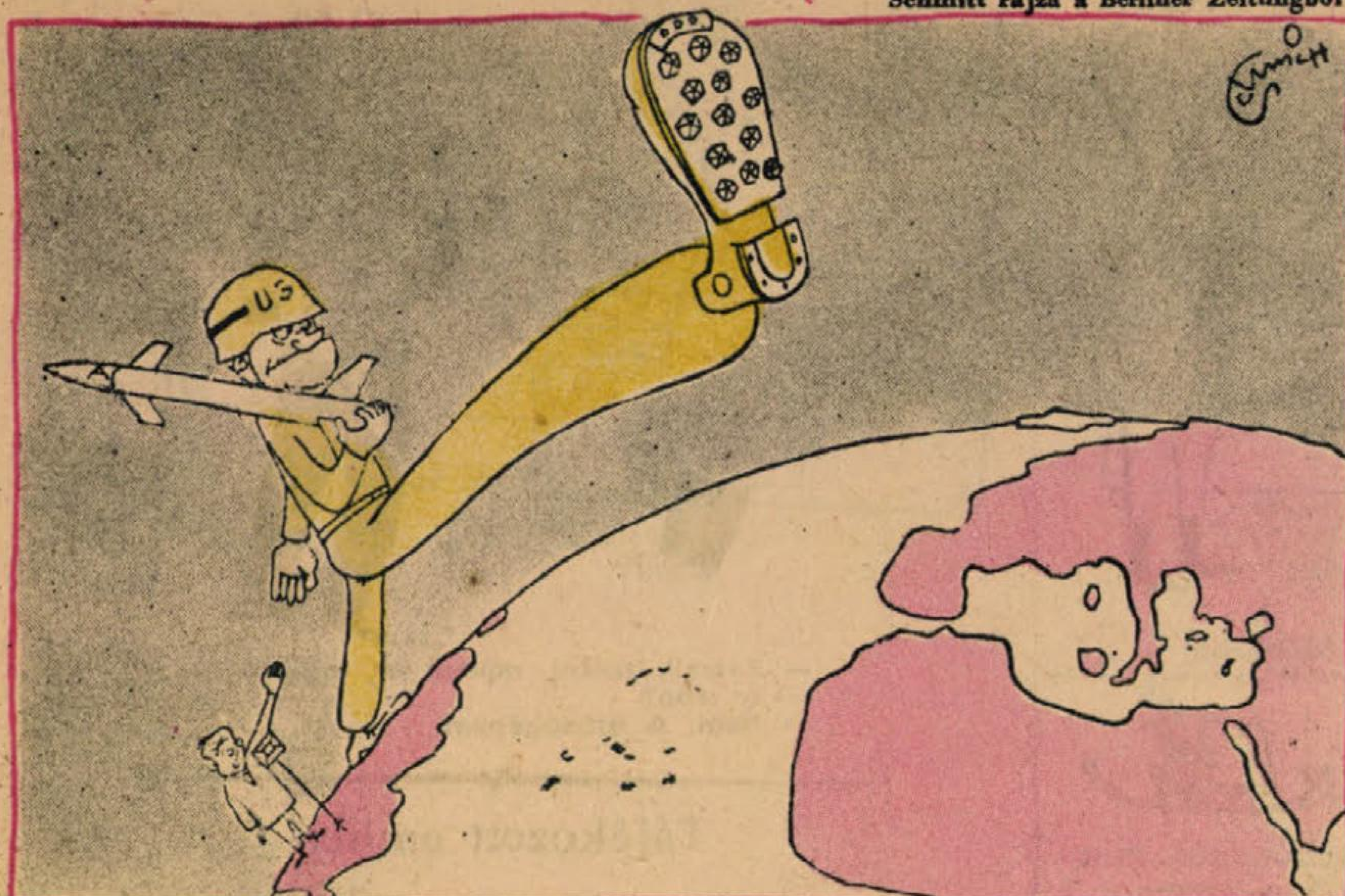
Toncz Tibor rajza

— Nem igaz, Fülöp! ...

EISENHOWER ÜZENETE

Schmitt rajza a Berliner Zeitungból

„— Határozott lépés a béke felé..."

Okos háziasszony gondol a jövő télre

Szür-Szabó József rajza

A tudomány világából

HEGEL

Szinte hajnalban csöngette fel a nagy gondolkodót Váz Jenő, ki a harmadik emeleten lakott, s nagy tisztelője volt Hegelnek, mert maga is gyakran gondolkodott. Gyűrött arccal lépett be a filozófus ajtaján s egy székre roskadt. — Segítsen gondolkodni —, kérte kétségbeesetten Hegelt. — Elmondom, hogy mi történt velem.

— Tudja — kezdte —, hogy nős ember vagyok, iskolás lányom van, harmonikusan élek Veronkával, a feleségemmel. Egy esztendővel ezelőtt történt, hogy a vállalathoz került Gizike. Nem titkolom, Gizi szeret engem. Gizi szép és jó, Gizi kedves. Gizi egy esztendeje aranyozza az életem. Veronka természetesen semmiről sem tudott, tegnapig — tette hozzá egy kétségbeesett mozdulattal Váz Jenő — mert Veronkával harmonikusan éltem, mert szeretem a Veronkát, mint hitvesemet. De Gizike más, Gizike fűszer, vanília és fodormenta! Nahát!

Váz egy keserveset sóhajtott, és közelebb húzta a székét a filozófushoz.

— Gizi a Zabszem-utcában lakott — folytatta Váz. — Sötét, csöndes mellékutcában, ahol százméterenként pislákolt egy huszonötös égő. Minden este hazakísértem Gizit a hivatalból. Árpa utca, Lapu utca, Zabszem utca... így mentünk hazafelé, kart karba öltve. Egy-egy kapu alatt meg is álltunk... sehol egy bántó fény, a közvilágítás is nekünk dolgozott... érti, ugye, hogyne értené, kedves Hegel úr... és ez az őrült Gizi!

Váz eszelősen ingatta a fejét. — Képzelje, a múlt héten elköltözött a Kossuth Lajos utcába. Bele a neonba, a szerencsétlen!

— Ne is folytassa —, mondta Hegel. — Felfedezték a dolgot.

— Ahogy mondja! — kiáltotta leverten Váz. — Persze hogy meglátott valami jóakarónk. A többit elképzelheti. Mindjárt egy névtelen levél ment Veronkának és tegnap az asszony ott várt a Kossuth Lajos utcában...

— Ez várható volt. — Mondta Hegel nagy nyugalommal. — Ha előbb jön hozzám, megmondhattam volna magának, hogy ez lesz a vége: mert egy valami a Zabszem utcában egészen más, mint ugyanaz a valami a Kossuth Lajosban!...

Azóta emlegeti Hegel Váz Jenő esetét az antidialektikus gondolkodásmód példájaként. (S. P.)

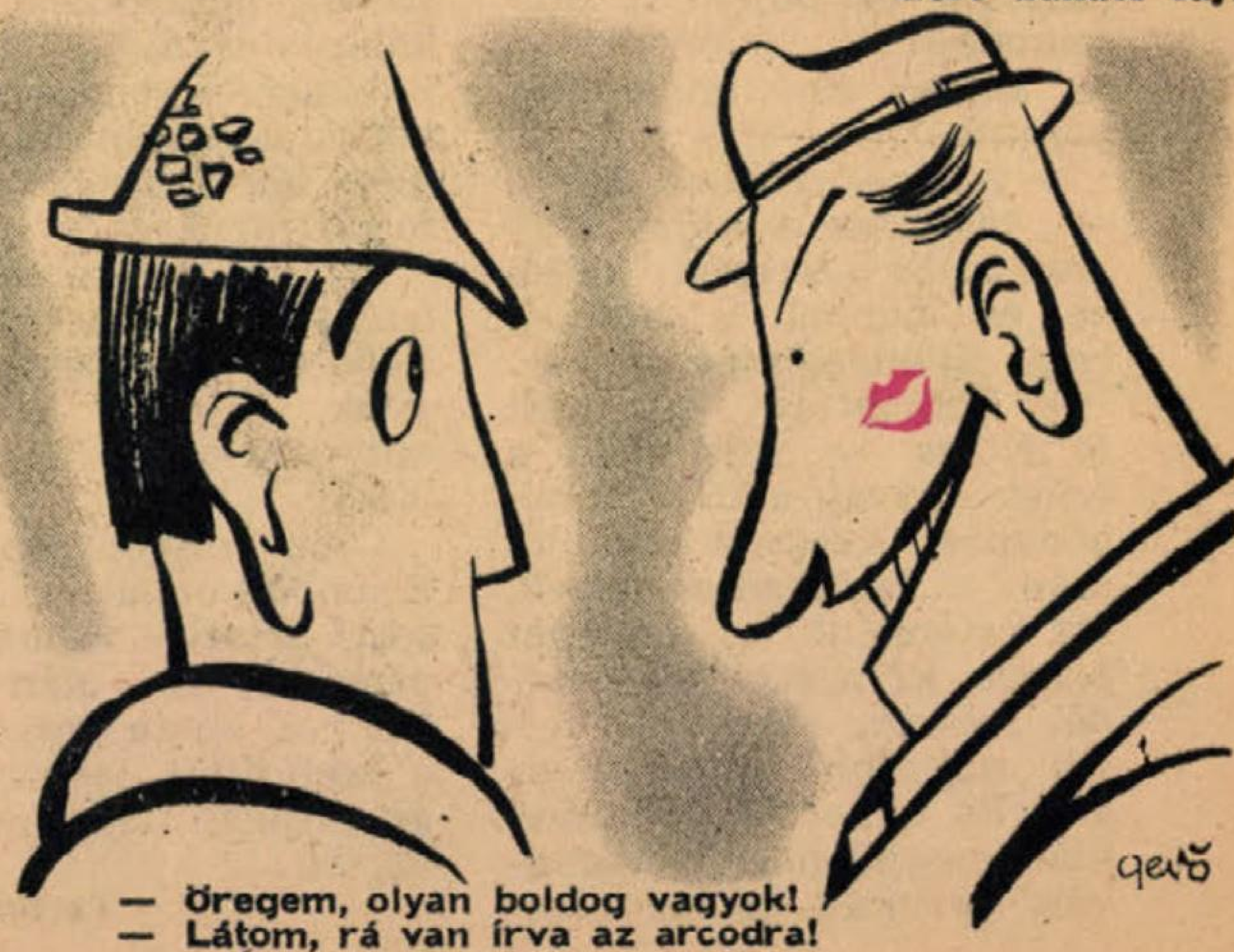
Méhészküldöttség utazott tanulmányútra Jugoszláviába

Szegő Gizi rajza

Nem vitás!

Gerő Sándor rajza

— Öregem, olyan boldog vagyok!
— Látom, rá van írva az arcodra!

MINDENFÉLE

Vannak olyan költői szépségű tájak, hogy az ember szeretne melléjük egy kicsit boldogtalan lenni.

*

A tapasztalat az a gödör, amelybe minden figyelmeztetés ellenére beleesik az ember.

*

Az atomelmélet hagyján. Az atomgyakorlattal van baj.

*

Az öngyilkos a legnagyobb mértékben telhetetlen. Gyilkos és áldozat akar lenni egy személyben.

*

A tehetségtelenség egyik fontos ismertető jele a túlzás.

*

Van ember, aki legföljebb odáig jut el az önismeretben, hogy névjegyet csináltat magának.

*

Fantasztikus regények kedvenc technikai csodája: a mozgó járda. Pedig mennyivel csodálatosabb az álló járda, amely alatt forog a Föld. Az álló járdán egy nap alatt körül lehetne járni az egész földkerekséget.

F. L.

Első bál

Szür-Szabó József rajza

— Ez az első bálja, asszonyom?
— Igen, eddig nem tudtam kire hagyni a gyerekeimet...

Csendes kis zug a jelmezbálon

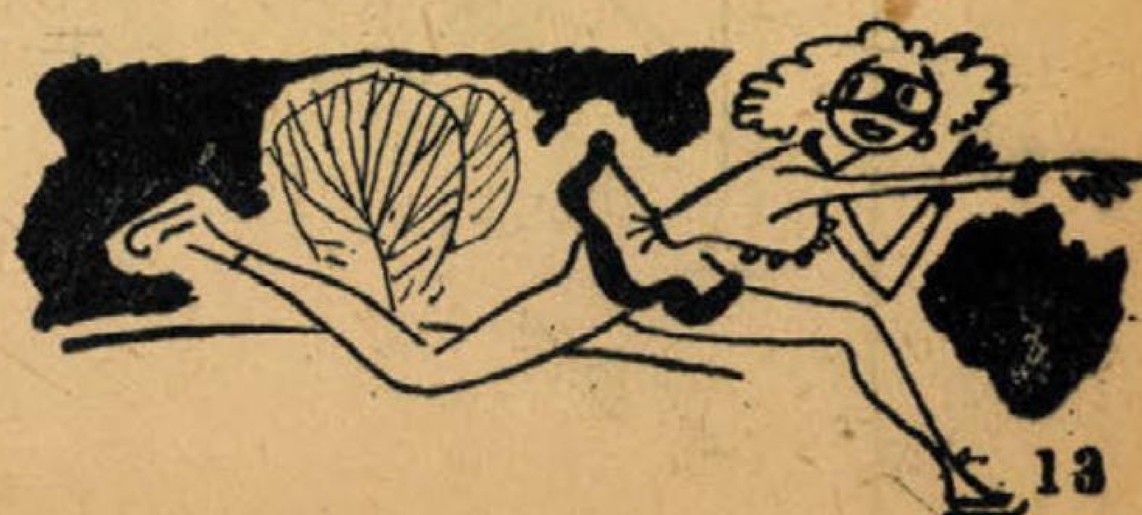

Toncz Tibor rajza

— Ja, maguk nem ismerik egymást? A vőlegényem...

A tél örömei

Le a bürokráciával.

Vegyestüzelésű bosszúság

Nagy örömömre ősszel lakást kaptam a XIV. kerület, Róna utca 148. szám alatti új házban. A tél közeledtével azonban lassan elpárolgott örömöm. A házkezelőség és a TÜKER szerint ugyanis a lakásokban vegyestüzelésű cserépkályha van, ezért nem kaphatunk tűzifát. Az építkezés főmérnökének viszont eltérő a véleménye, mert nemrégiben végigjárta a házfelügyelőket, mondván: „Figyelmeztessék a

lakókat, hogy szénnel ne tüzeljenek, mert a cserépkályhák azt nem bírják ki és esetleg tönkremennek."

A főmérnöknek volt igaza. Az egyik lakó ugyanis, aki a „vegyestüzelésű" kályhájába mégis szénnel fűtött be, ijedten tapasztalta, hogy a kályha szétnyílt, mint a tubarózsa. Ezután azt gondolná az ember, hogy ha a kályha nem bírja a szenet, majd adnak egy igazolást, hogy fát is vehessünk. De nem. Az építésvezetőség nem hajlandó erről írást adni, mert a szerződésben annak idején vegyestüzelésű kályhák építésére kötelezte magát. Hogy ez nem egészen sikerült? Ez már a lakók baja.

Most tehát itt állok a „vegyestüzelésű" kályhám előtt és a legvegyesebb érzelmekkel gondolok a vállalatra, amely ezt a kályhát építette.

Geist Róbert
XIV., Róna u. 148.

Nemcsak a VV-tisztviselők idegeiről van szó

Nemcsak én állok közel az idegösszeroppanáshoz, hanem — úgy gondolom — még sok más vendéglátóipari tisztviselő is. A nyersanyagok áráról van szó, amelyekben nemcsak fillérek, hanem fillérek töredékei is szerepelnek. Ezekkel a számokkal kell dolgoznunk, ezeket a számokat kell beszoroznunk. Olyan munka ez, amely időt rabol és idegeket őröl.

Az asztalisó árát például 2

forint 17 fillér 35 századfilléres áron kell elszámolnunk. Legutobb, amikor úgynevezett növekedési tablóra vezettük fel az összeget, akkor ez a szám jött ki: 376.314.5239 forint.

Ezeket a csodaszámokat azután még sok helyen „lerögzítik", továbbítják, majd ellenőrök újra átszorozzák, leírják és mindez rengeteg időt vesz igénybe. Mennyivel produktívabb, hasznosabb munkát lehetne ez alatt végezni! Csak egy kis jóakarat kellene hozzá. Például az, hogy a vaníliás cukor árát ne 68,8301-ben állapítsák meg, hanem csak 68,83 forintos árban. Miért kell a zárlatkor hét-nyolc tizedessel számolni? Az egész világon két tizedessel dolgoznak, miért szerepel nálunk egy ezredfillér is? Befejezésül néhány árat közlök. Ilyen számokkal kell nekünk szorozni: margarin 23,814, búzadara 4,3154, olaj 22,491, ecet 3,825 forint.

Tekintettel arra, hogy összeadásról és szorzásról van szó, jó lenne, ha az illetékesek összeadnák azoknak a munkaóráknak számát, amelyek a felesleges szorzással elvesznek a népgazdaság számára.

Egy VV-tisztviselő, a sok közül

A beledi cementüzem „korszerű" önindítója

A beledi cementüzem kavicsbánya-telepén dolgozó munkások a technika századában, a szputnyikok korában kézierővel pótolják a kilenc hónappal ezelőtt kimerült telepeket. Néha öten-hatan másfél óráig húzzák a bőrszalagot, amíg végre beindul a gép. És ez így megy kilenc hónapja. A belediek kérdik: „Nem lenne-e helyesebb a kimerült telepeket feltölteni és a munkaerőt gazdaságosabban hasznosítani?"

Erre a kérdésre kérünk az üzem főmérnökétől és igazgatójától gyors választ.

Váci utcán, Váci utcán...

— Vigyázz, szivem — mondja a férj a feleségének a Váci utcában —, mert kiállnak a kövek, megbotlasz és elesel.

Igen, a kövek kiállnak a Váci utca egyes járdarészein, mégpedig az Anna-eszpresszó mellett, a 14-es számú háznál a

Háziipari Vállalat, arrább a Diadal Sportáruház, a cipőbolt és a Váci utca 23. számú ház előtt is.

Nem pár napja, nem hetek, hanem hosszú hónapok óta ilyen sérült Budapest legszebb üzlet-utcájának járdája. Ezen az öt helyen felszedték az aszfaltot, kiálló kövekkel rakták tele, nyilván azzal a szándékkal, hogy csak pár napig hagyják ott és aztán jönnek az aszfaltozók, kiszedik az oda nem illő köveket és megjavítják a járdát.

Sokan azt jósolják, hogy a munka „beütemzése" még a XX. században megtörténik.

Majd meglátjuk.

(sti)

500 méteres kitolás Göllén

A csizma-marasztaló somogyi agyagra épült községünk, Gölle, 1948-ban kisvasutat kapott. Áldottuk is érte minden áldhatót, hiszen a kisvasút jóvoltából sárdagasztás nélkül elérhető lett a tőlünk kilenc kilométerre levő csomai nagyvasút.

Örültünk és büszkék voltunk, mikor kis vonatunk éleset füttyentve bezakatolt az Árpád utcai megállóhoz. Örömünk azonban nem volt

hosszúéletű, mert 1954-ben az addig igen alkalmas helyen levő Árpád úti megállót ötszáz méterrel kitolták a falu határába. Ez az ötszáz méteres kitolás csak arra jó, hogy újra dagaszthatjuk a jó somogyi agyagot és ázunk-fázunk, mert az új megállónál semmiféle épület nincs, ahol megbújhatnánk. Így aztán igen sok esetben megtörténik, hogy mikor a csomai nagyállomásra érünk, úgy nézünk ki, mintha iszapfürdőt vettünk volna. A megoldás kézenfekvő: nem kellene mást csinálni, csak a megállót visszahelyezni régi és bevált helyére.

Bizderi Dénes
VB-titkár
Gölle, Árpád u. 109.

HIÁNYCIKK

Bölcs királyunk volt Könyves Kálmán,
— így tartja számon a haza.
De én újabban azt gyanítom,
mégsem mindig volt igaza!

Tán mégis vannak boszorkányok!?
Mert más ok arra nem lehet,
hogy Budapesten városszerte
ne kapjunk egy partvisnyelet!

B. Radó Lili

Rosszul fűtenek a Rusznyák klinikán

(Orvos vizit a 16-os szobában)

Gáspár Antal rajza

— Sóhajtson egyet! ...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Természetrajz órán feláll Pistike és azt kérdezi a tanítótól:

— Tanító úr, tessék nekem megmondani, hogy mért hívják a sárgarigót sárgarigónak?

— Micsoda ostoba kérdés? Azért hívják sárgarigónak, mert sárga.

— Azt én is tudom, de miért rigó?

*

A nagylábon élő budapesti fezőr hívatja a háziorvost: beteg a gyerekek nevelőnője. A doktor megjelenik és ágyban találja a nevelőnőt. Amikor ketten maradnak a betegszobában és az orvos hozzá akar látni a vizsgálathoz, a nevelőnő vidám hangon megszólal!

— Sohse fáradjon, doktor úr, nincs nekem semmi bajom! Ezek már hat hónapja nem adták ide a fizetésemet, már több száz pengővel tartoznak, majd hülye leszek nekik dolgozni...

Azt mondja erre a háziorvos:

— Kedves kisasszony, nekem is ágyaztasson meg itt a sezlonon...

*

A villamoson így szól a kalauz egy asszonyhoz:

— Kérem, a gyereknek is tessék jegyet váltani.

— Ennek a pici babának?

— Akkor tessék ölbevenni, ha kicsi.

— Ezt a nagy kamaszt?

•m•

Kalapvásárlás

Réber László rajza

Ikerház

Szegő Gizi rajza

BALESET

Nincs mit tagadnom: csütörtökön este, fél tizenegykor, a Rákóczi téren felugrottam egy mozgásban lévő 4-es villamosra. Remek érzés volt. Egyetlen könnyed, mondhatnám kecses lépéssel fellépni a peronra és szinte dicsfényben állni a többi utas között.

— Szép ugrás volt! — szólt mellettem egy alacsony, bajszos ember a társához.

— Csak könnyen kitörhette volna a nyakát — jegyezte meg egy kedves öreg néni és szemrehányó tekintettel nézett rám.

Hirtelen éles sípszó hallatszott. A villamos megállt. Nem szólt senki, de rögtön tudtam, hogy ismét rólam van szó. Míg közben leintettem barátaimnak, akiktől az imént a járdán elbúcsúztam, megpillantottam mellettük a rendőrt, aki sípolt és várt engem. Szó nélkül leléptem. A villamos tovább ment, én odaballagtam a rendőrhöz, aki noteszt és ceruzát vett elő. Kérte a személyazonossági igazolványomat, kérdezte a nacionálémat: hol lakom, hol dolgozom?

— Szép ugrás volt — mondta ő is elismerőleg, miközben írt.

— Sajnálom — mondtam én. — Mennyit fizetek?

— Csak egy ötforintos szelvényem van — felelte vissza barátságosan.

Készítettem a pénzt, hogy kiszámolom az ötöst.

— De villamosra ugrás tíz forint — mondta a rendőr.

— Jó — mondom —, itt a tízes.

— De csak egy ötforintos szelvényem van, a többi mind elfogyott. Majd be tetszik küldeni csekkel.

Helyeseltem. — Ez is jó, hiszen hónap végé vagyunk, majd beküldöm a tíz forintot csekken.

— Bizony, többet tetszik küldeni, mert csekkel drágább. — Aztán hozzátette, mert hiszen ismerte már az adataimat: — Ugye, ezt nem írja majd meg a Ludasban?

— Megírom — szóltam csendesen —, az lesz az én önkritikám. De azt is megírom, hogy csekken is csak tíz forintot fogok fizetni. Elvégre nem én tehetek arról, hogy magának csak egy ötforintos szelvénye maradt.

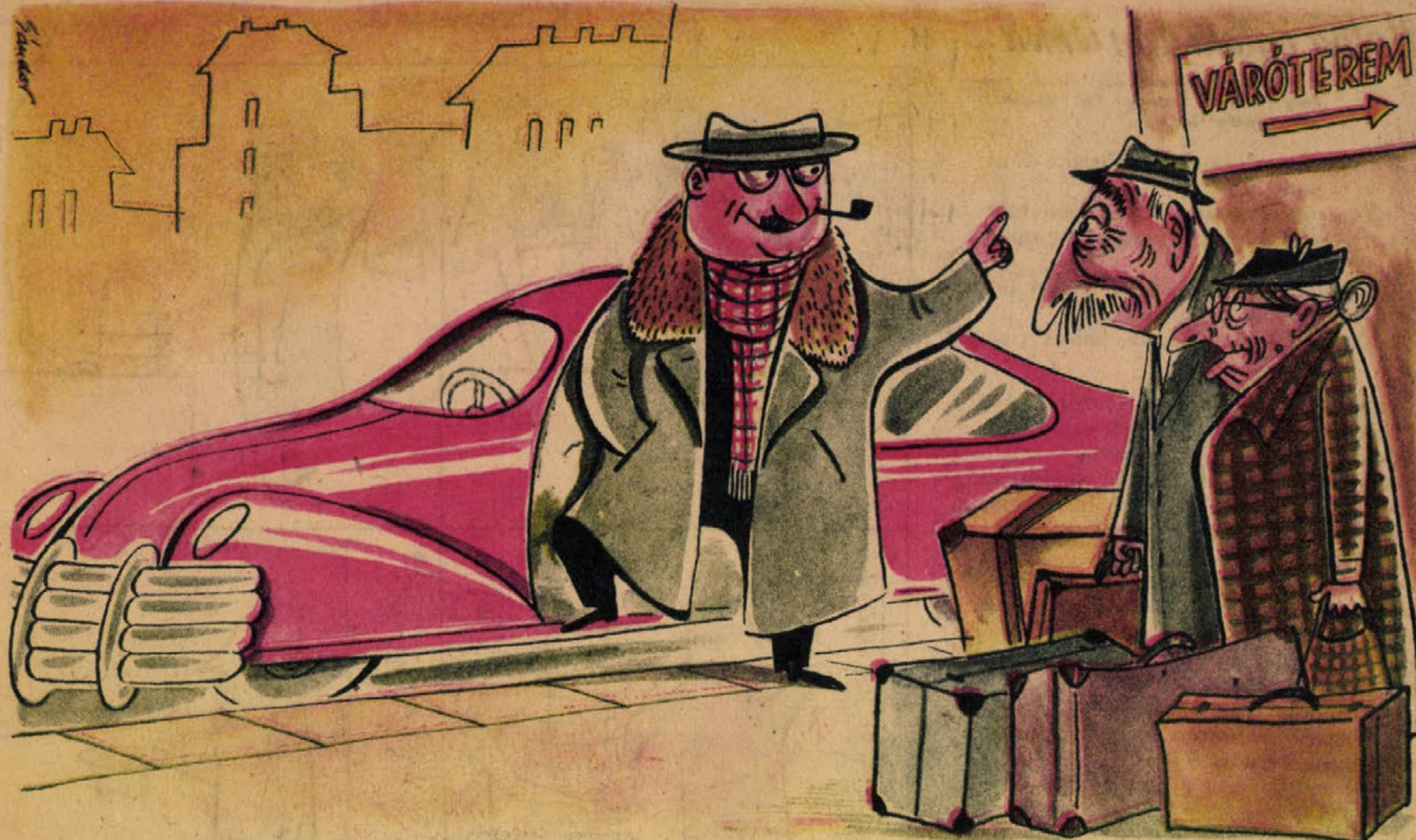
Ő is nevetett, én is.

Pedig a Rókusban is végezhettem volna...

Földes György

A Keletinél

Sándor Károly rajza

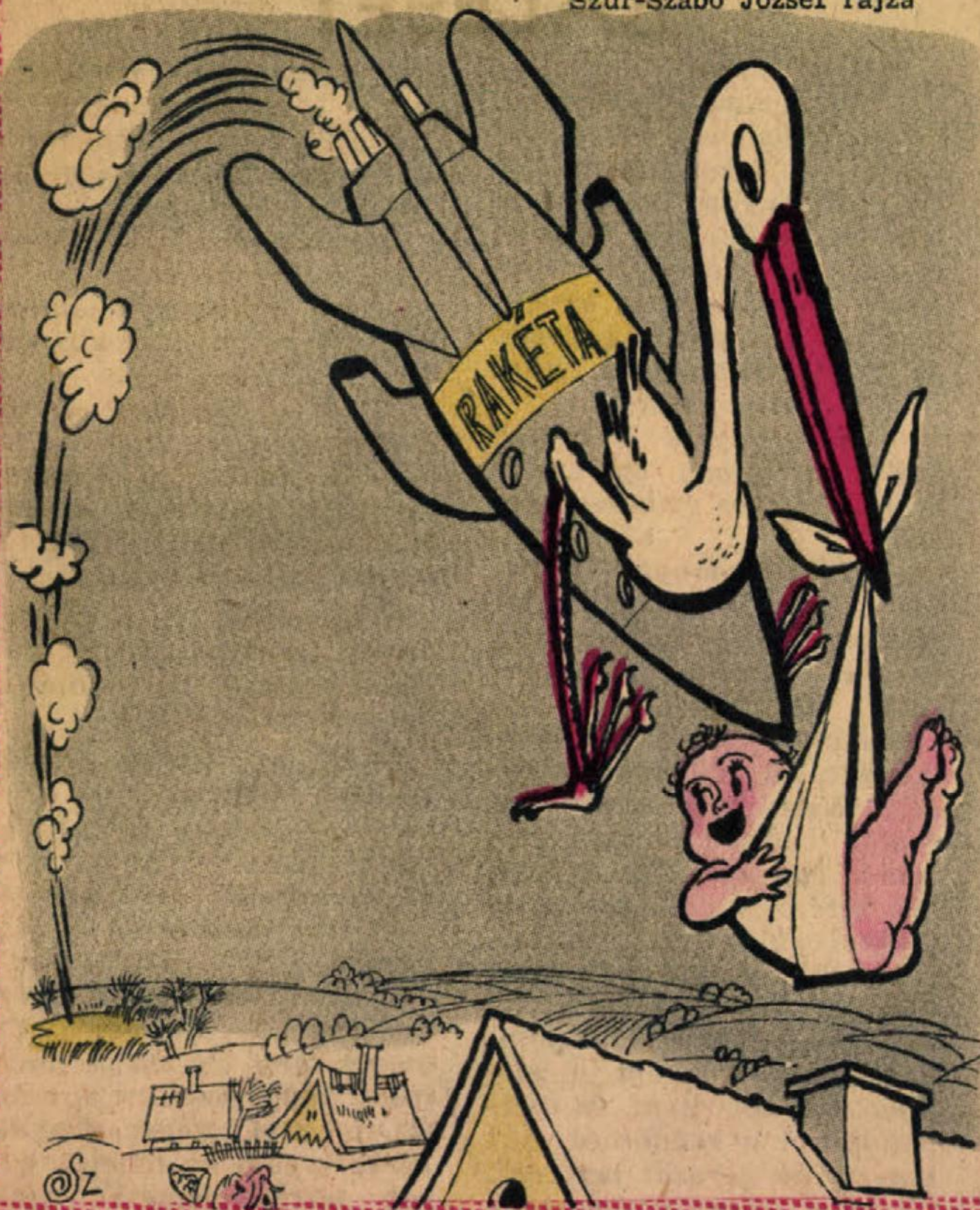

— Köszönjük, édes fiam, hogy kihoztál bennünket a pályaudvarra ...
— Szóra sem érdemes, Málcsi néni, csak arra kérem, mondja meg odakünn az unokaöcsémnek, hogy küldjön csomagot és egy jó meleg télikabátot, mert éhezem és megvesz az isten hidege ...

Miért jött Lajosékhoz túl gyorsan a gólya?

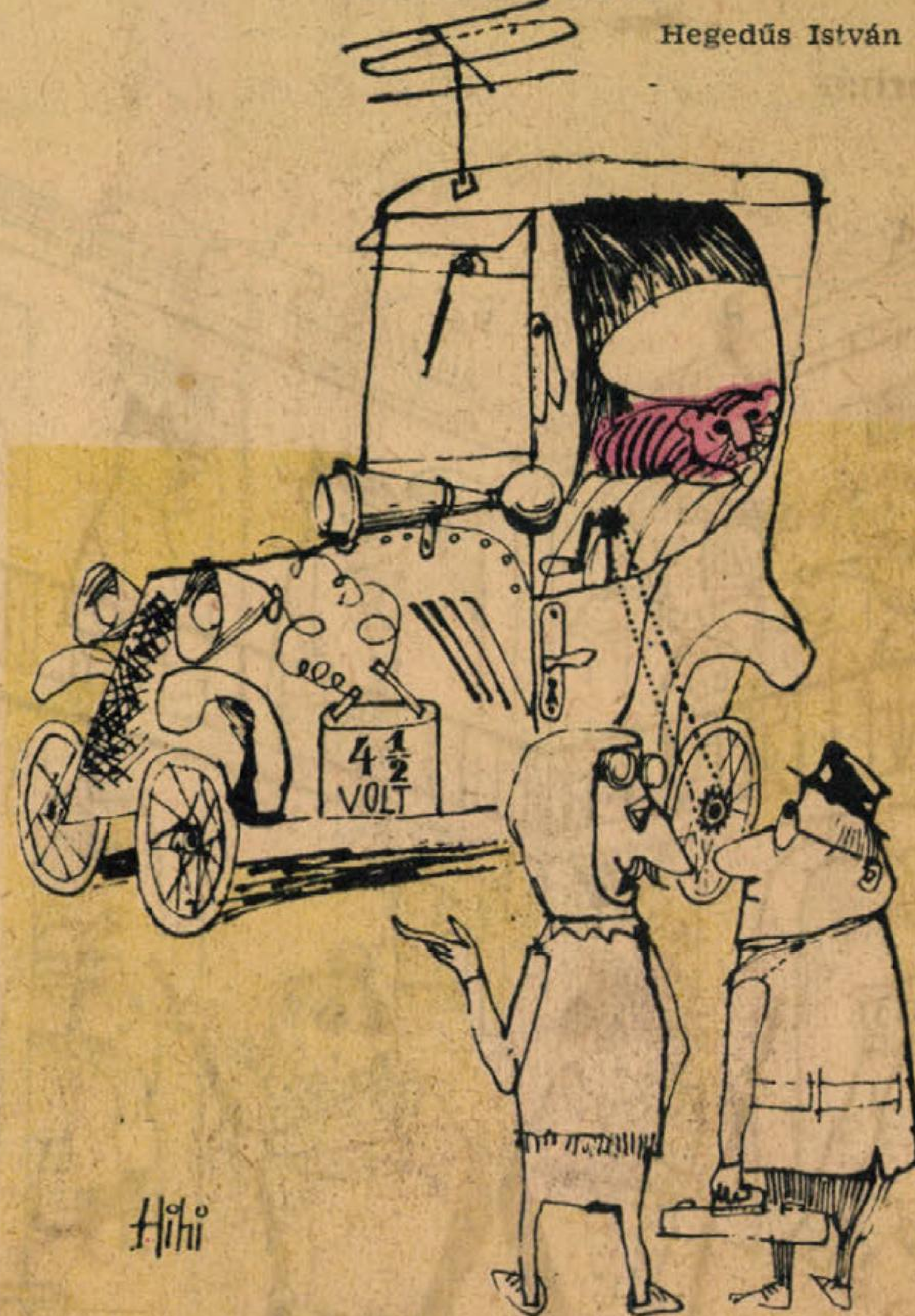
(Mai gólyamese)

Szür-Szabó József rajza

Antikvár autó

Hegedűs István rajza

— Kicsit régi típus, de azért úgy, ahogy modernizáltattam ...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12,— Ft. — Kossuth Nyomda, Budapest, V.. Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.